

Anh Trai Bất Đặc Dĩ

Contents

Anh Trai Bất Đặc Dĩ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	19
11. Chương 11	22
12. Chương 12	25
13. Chương 13	28
14. Chương 14	30
15. Chương 15	33

Anh Trai Bất Đặc Dĩ

Giới thiệu

Hạo Minh, một anh chàng siêu quậy, là một thành viên trong băng nhóm đua xe đã vô tình đụng phá

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-trai-bat-dac-di>

1. Chương 1

-Thảo Trang, để anh đưa em về-Thôi khỏi, em tự về được

Thảo Trang nhấn bàn đạp phóng đi, trong lòng đầy tức tối. Cô không thể chấp nhận được việc Vũ Nam-bạn trai cô muốn rời khỏi cô để theo ba má chuyển đến thành phố khác sống. Tại sao chứ! Cô gét chờ đợi một ai đó, nhất là khi cô không có chút niềm tin nào ở anh.

Trời tối, cứ cách một khoảng dài mới thấy chút đèn tỏa ánh sáng. Cô nghĩ mình thật điên rồ khi lựa chọn xe đạp trong thời tiết buốt giá như thế này.

Đến khúc cua của ngã ba đường, cô giật mình bởi tiếng còi xe hú inh ỏi. Chắc một đám đua xe nào đó, tiếng la hét của đám thanh niên ầm ĩ, đột nhiên chiếc xe gắn máy do một cô gái điều khiển lao vụt ra từ khúc cua, cô không kịp tránh...

Rầm....

Đầu cô va chạm mạnh xuống đất, máu theo vết rạch mà chảy ra...thành vũng nhanh chóng

Chiếc xe máy cũng đổ xuống.

Hạo Minh điều khiển một chiếc mô tô khác lao đến, dừng lại bên cạnh bạn gái đang run cầm cập vì khiếp hãi.

À ta sợ hãi nhìn anh:

-Là em không nhìn thấy

Đoàn đua xe vẫn cứ tiếp tục lao về phía trước như không có chuyện gì xảy ra, đây là nguyên tắc, đây là cuộc đua xe bất hợp pháp, sự cố tự gây thì tự chịu trách nhiệm.

Bấy giờ chỉ còn lại tốp xe của Hạo Minh, một tên trong đội lên tiếng:

-Giờ tính sao với cô gái kia đây

Thảo Trang đang ngất lịm trong vũng máu, tốp xe im lặng, việc đâm người ngoài là lần đầu tiên xảy ra. Là cô ả tự muốn cầm lái một mình.

Hạo Minh quay sang, với vẻ mặt không cảm xúc, nói với ả:

-Kết thúc. Truyện này tôi sẽ chịu trách nhiệm.

Hạo Minh cẩn thận bế Thảo Trang lên, rồi hét Hiếu Sinh:

-Đem xe lại đây, chở cô ta đến bệnh viện

Hiếu Sinh lượn nhanh như cắt đến chỗ anh, anh nhảy lên xe, vừa vỗ má cô:

-Nghe tôi nói gì không, tỉnh lại đi, này...này..

Hạo Minh mặt cắt không còn hột máu khi tay anh nhóp nhép máu của cô. Chiếc xe cấp cứu của bệnh viện được đưa ra nhanh, đẩy vào phòng cấp cứu.

Hạo Minh đi rửa tay, anh đứng chờ ở hành lang. Một mồi, anh lấy ra một điều thuốc.

Cô y tá đi từ ngoài vào:

-Xin lỗi ở đây, cầm hút thuốc.

Anh vứt nó xuống đất lấy mũi chân đi cho tàn hẵn.

Hiếu Sinh đứng dậy vỗ vai anh:

-Đừng quá lo, không sao đâu, cũng đâu phải mày gây ra.

-Gọi cho bà già tao đi.

-Được rồi.

Ba tiếng sau, bà Tường Dung, mẹ của anh xanh mặt đi vào. Đứa con trai độc nhất của bà vừa gây ra chuyện tày đình, bà đánh vào ngực đứa con trai:

-Nó đâu? nó sao rồi

Anh hất mặt vào phòng cấp cứu, chán chường nói:

-Đang cấp cứu, 5 tiếng rồi mà vẫn chưa ra

Bà quay sang anh, bực không nói lên lời, nén cơn giận xuống, bà quát anh:

-Mày không gây chuyện là không chịu được hả?

Hai tiếng sau bác sĩ từ phòng phẫu thuật đi ra, Thảo Trang phải khâu 6 mũi, tạm thời chưa có dấu hiệu xuất huyết, giờ phải đợi nạn nhân tỉnh lại mới biết được.

Mẹ anh lo hết giấy tờ trong bệnh viện, bà còn cẩn thận thuê thám tử đi dò xem là con cái nhà ai.

Hạo Minh chán chường, anh muốn rời khỏi đây thì mẹ anh kéo giật lại:

-Chuyện này con gây ra, thế nên con phải ở đây cho đến khi nó tỉnh lại. Chúng ta còn chưa biết gia đình nó thế nào,,con đúng là chỉ gây ra phiền phức thôi

Thảo Trang được đưa về phòng để theo dõi. Trong suốt hai ngày Hạo Minh phải ở cạnh giường bệnh không được rời đi. Giải quyết xong chuyện công ty là bố mẹ anh đều đến bệnh viện, đối với bố anh mà nói thì việc đứa con trai duy nhất này gây chuyện là điều hiển nhiên.

Mẹ anh nhìn Thảo Trang mà cứ ngỡ là hình ảnh mình hồi xưa, chính chồng bà cũng nghĩ như vậy

-Ông này, hay chúng ta nhận nó làm con nuôi

Hạo Minh nghe thấy, anh cau mày:

-Con biết mẹ khát khao có con gái nhưng như thế là hơi quá, đúng không ba?

Ba anh nhún vai:

-Nếu mẹ con thích thì ba không ý kiến.

Mẹ anh nhìn Thảo Trang, bà mỉm cười:

-Giống thiên thần quá, rất đẹp, nếu cô ta là con ta thì tốt quá, chồng nhỉ!

Bác sĩ từ ngoài đi vào, mang theo kết quả tình trạng hiện thời của cô. Di chứng sau tai nạn có khả năng sẽ bị mất trí nhớ.

Mẹ anh nghe xong lời từ bác sĩ liền quay sang chồng, chồng ba hiểu ý, gật đầu như chấp thuận cái ước mơ bấy lâu ấy.

Hạo Minh ngán ngẩm, thật ra việc lập con gái thế này cũng chẳng ảnh hưởng gì đến anh..., nhưng thế này thì hơi quá

Ông bà này thật là...

2. Chương 2

Giờ phút này chỉ còn lại mình anh trong phòng, đúng như lời mẹ anh nói, cô ta rất đẹp nhưng cũng kém đi rất nhiều vì khuôn mặt hiện tại rất nhợt nhạt. Nhưng không thể che giấu sự quyến rũ, anh đoán hẳn là một vị tiểu thư nào đó...

Mãi nhìn cô, anh ngủ gục ở cạnh giường mà không biết.

Thảo Trang tỉnh lại trong lúc trải qua những hình ảnh trong tiềm thức. Đôi mắt cô hé mở để cảm nhận ánh sáng nhẹ của mặt trời chiếu vào qua cửa sổ, ánh nắng nhạt của sáng sớm chiếu qua cửa kính lồng người con trai vào đó.

Đây là đâu? Thảo Trang nhìn người con trai đang say sưa ngủ

Anh ta là ai? sao cô lại ở đây

Thảo Trang nhúc đầu,cô sợ hãi khi kí ức đang là một khoảng trống.

Cô chìm sự nhức nhối trong đầu xuống quan sát anh.

Ánh nắng hồng hồng ấy, làm anh đẹp lung linh như một vị hoàng tử.

Hạo Minh cựa cuội,anh đứng dậy, bây giờ anh mới biết cô đã tỉnh:

-Cô tỉnh rồi sao? cuối cùng cũng chịu tỉnh

Giọng cô mềm mại vang lên khẽ khẽ:

-Tôi là ai? Sao tôi lại ở đây?

Hạo Minh chết sững, tưởng việc mất trí chỉ có trong phim thôi chứ.

Cô ta không nhớ gì về vụ tai nạn. Trong khi anh đang không biết phải làm như thế nào thì cơn đau đầu của cô đột nhiên kéo đến. Cô kêu lên:

-Đau quá

Thảo Trang đưa tay lên đánh vào đầu, vô tình lăn lộn mà ngã xuống đất,cô chỉ muốn dứt những lớp băng trên đầu, cô vật vã

Anh hốt hoảng vội giữ chặt cô để cô không cầu lớp băng vừa hết gọi bác sĩ.

Cô lúc này như một con thú dại lên cơn lồng lộn.

Anh ôm chặt người cô, để cô cào vào người mình.

Bác sĩ và bố mẹ vào phòng, cũng hết hồn, Thảo Trang được tiêm thuốc an thần nên ngủ, Hạo Minh toát hết mồ hôi lạnh.

Mẹ anh lại còn hào hứng trong lúc này,bà nói với giọng điệu vui vẻ:

-Con nói là lúc nó tỉnh dậy ,nó hỏi ‘ tôi là ai ?’ phải không?, thế này thì tuyệt quá.

Bố anh chẳng ý kiến, ông rút lui:

-Anh về công ty đây, mẹ con bà ở đây nhé.

Hạo Minh nhìn bà ngán ngấm:

-Mẹ không thể thôi cái ý nghĩ đó đi được à.

-Ô hay nhỉ! Con ghen đấy à,con không thích có em gái xinh đẹp như thế kia sao hả?,mà con cứ yên tâm,dù có con bé ,mẹ vẫn sẽ cưng con mà.

Hạo Minh đưa mắt nhìn Thảo Trang,rồi lại nhìn mẹ. Hồi sinh anh vì khó đẻ nên bà suýt mất mạng,chính vì thế mà bà không thể thêm sinh thêm được nữa. Anh hiểu khao khát muốn có thêm con của bà. Anh biết bà có ý định nhận thêm con nuôi nhưng chưa tìm được ai vừa ý.

Nay có người trước mặt thì...

Anh đắm chiêu nhìn bà:

-Nhờ cô ấy nhớ lại thì sao?

-Lo gì,nhà ta giàu,làm con nuôi nhà ta,ôi người mơ còn chẳng được...

-Lại tiền,,haizzz....

Anh định bước ra khỏi phòng,mấy ngày chết gí trong bốn bức tường này ngửi mùi thuốc làm anh buồn nôn muốn chết. Nhưng bỗng nhiên Thảo Trang vùng dậy làm anh giật cả mình quay đầu nhìn cô, Thảo Trang ngơ ngác.Bà cười duyên dáng:

-Ta là mẹ con,con không nhớ sao? đây là anh trai con,nó là Hạo Minh.

-Mẹ... Hạo Minh gần giọng. Bà dường như chẳng quan tâm, đẩy anh đến bên cạnh giường, bà ghé tai anh nói nhỏ: "Nếu con thấy có lỗi với mẹ thì liệu mà cư xử"

Bà nhìn cô rất hiền, còn anh bị mẹ đẩy thì vô tình ngã lên giường cô, mặt anh nhăn nhó.

Thảo Trang ngơ ngác nhìn anh, hình ảnh người con trai đẹp lúc này vẫn còn. Như có một sợi dây vô hình nào đấy gắn kết cô và anh, cô bầu chặt vào tay anh làm anh ngạc nhiên.

Anh định đứng dậy thì cô bầu anh chặt hơn, khuôn mặt toát ra sự sợ hãi tột độ.

Biểu hiện trên khuôn mặt non nớt của cô làm anh không nỡ buông tay, anh lên tiếng:

-Đây là mẹ, đừng sợ, là mẹ.

Anh cẩn trọng nói chậm rãi nhắc lại:

-Là mẹ.

3. Chương 3

Thảo Trang ngồi nép sau lưng anh, chỉ dám hé hé mắt nhìn bà. Hạo Minh vừa thấy lạ, vừa buồn cười, anh dịu giọng: -Em có muốn về nhà không?

Thảo Trang lẩn lộn trong suy nghĩ, Nhà là cái gì, về nhà ư? Cô im lặng, cổ họng muốn phát ra âm thanh nhưng rất ngượng.

Thảo Trang gật đầu theo bản năng, nhưng tay cô không rời anh, mẹ anh nhìn anh với ánh mắt ghen tị mà nói rằng:

-Xem chừng nó rất quý con

Hạo Minh không thèm để ý đến lời bà nói, nhưng anh bỗng cảm thấy từ giờ mình sẽ có một cái đuôi bám áo rồi, sẽ rất phiền phức cho anh đây.

Nhưng nét vui tươi trên khuôn mặt mẹ làm anh chịu đựng.

Nhưng cái quan trọng bây giờ là gia đình anh sẽ chuyển sang thành phố khác sống, chả lẽ phải mang cô này đi cùng, mẹ anh luyến tiếc, mặc kệ tất cả, đem cô theo chuyến bay.

Thảo Trang ngồi trên máy bay cùng Hạo Minh suốt hai tiếng,

Xuống sân bay, một đoàn xe màu đen tuyền sang trọng đón gia đình anh, tất cả diễn ra rất lạ lẫm nhưng cô cảm thấy cảm giác này mình dường như đã trải qua rất nhiều. Cô lo lắng bám chặt tay anh.

Căn biệt thự to lớn được hiện ra sau lớp cây cối được cắt tỉa gọn gàng. Hạo Minh gỡ tay cô ra nhưng gặp dòng nước mắt lăn trên má cô anh lại không nỡ, anh dịu dàng cười nhẹ:

-Được rồi, anh không buông nữa là được chứ gì. Về đến nhà mình rồi này

Qua những bậc thang được lát gạch chéo công phu, người hầu xếp thành hai hàng chào đón, họ đưa mắt nhìn cô như sinh vật lạ, rồi dùng mắt nhìn nhau bàn tán.

Mẹ anh đã chuẩn bị sẵn một căn phòng rộng cho cô, quần áo váy từ những hãng nổi tiếng được treo đầy trong tủ quần áo. Gấu bông đủ kích cỡ được để gọn trên giường, sách vở nằm gọn gàng trên giá.

Tai nạn khiến cô phải cạo đi mái tóc của mình, đây là điểm không ổn. Bà đã chuẩn bị một bộ tóc dài mượt cho cô khi ra ngoài để đội.

Vì Thảo Trang bám riết lấy anh nên anh chỉ có thể ngậm ngùi ở nhà chăm sóc cô gái nhỏ.

Nhưng anh càng ngày càng mất bình tĩnh, thực sự anh không thể nào chịu được nữa, đồ đạc của anh ở đây không có nhiều vì anh sống riêng ở ngoài.

Hôm nay anh nổi cáu với mẹ:

-Mẹ đi mà chăm sóc đứa con gái mẹ mang về đi,con về đây,con còn phải đi học nữa chứ.

Hạo Minh vừa quyết liệt buông tay cô thì cô khóc ré lên như con nít. Mấy tuần nay lần nào cũng vậy,hễ mà anh rioiwf đi chỉ một giây thôi là y như rằng cô khóc,mà anh lại chẳng hiểu vì sao cô khóc. Kể cả mẹ anh dù có dỗ dành như thế nào cũng không thể làm cô nín được, Hạo Minh điên tiết mặt anh đỏ bừng rồi tím lại:

-Mặc kệ cô,cô muốn khóc thì cứ khóc đi,xem cô khóc được bao lâu.

Thảo Trang cứ gào khóc. Anh mặc kệ bước đi, nhưng mẹ anh nín anh lại:

-Là con bé nó quý con đấy chứ,mẹ sắp sửa phải đi công tác với bố con 4 tháng liền, mẹ thực sự không cam lòng đâu nhưng con bé cứ quẩn mỗi con thì con cho nó theo với. Ba mẹ sẽ về nhanh thôi

Anh trợn mắt

-Mẹ đùa con đấy hả?bốn tháng đấy mẹ à, không phải bốn ngày đâu. Mẹ là người rước về thì mẹ tự đi mà chăm chứ. Con là con trai,sao có thể chăm sóc cho một đứa con gái

Anh cười đều nói nhỏ rằng:

-Mẹ không sợ thằng con trai của mẹ giở trò đòi bại với em ấy sao?

-Mẹ không biết, mẹ không quan tâm, mẹ tin con nên mẹ giao nó cho con. Đây là mệnh lệnh,con mà còn chối thì mẹ khóa thẻ của con đấy, thế nên ngoan ngoãn đi.

Mẹ anh nói xong những câu làm anh chết nửa linh hồn thì lập tức rời đi.Để lại cho anh cô em gái từ trên trời rơi xuống. Khuôn mặt Hạo Minh lúc này rất đáng sợ,cộng thêm tiếng khóc của cô làm anh thêm bực, anh gầm lên:

-Nín đi không hả?

Cô càng gào to hơn,,,"anh buộc phải dịu giọng:

-Nín, nín mau, anh cho đi theo..ok..ok

Cô nín khóc ,mặt mũi tèm nhem nước mắt chẳng khác gì đứa trẻ đòi kẹo, anh nhẹ nhàng lấy khăn lau sạch cho cô.

Anh , một con người vốn thích đùa cợt con gái, bây giờ lại bị cô kìm hãm đến sống dở chết dở.

Nhưng thật lạ,bởi trong anh lúc này không muốn cô phải khóc nữa...

4. Chương 4

Hạo Minh gặp khó khăn trong sóc cô tại ngôi nhà riêng của mình, việc gắn với nhau 24/24 giờ là điều quen thuộc với anh rồi, nhưng cô (với cái tên mới mẹ anh đặt cho là Vi Vân) lại không thể ăn được bất kì đồ ăn nào anh gọi từ nhà hàng về.Chỉ cần đưa vào miệng là cô sẽ nôn ra ngay. Là con trai anh chỉ cần về đây sau khi chơi bởi chán ở ngoài,anh không biết nấu ăn, lại lần đầu tiên chăm sóc một người con gái nên mọi việc rất khó để mà nói.

Trong nhà chỉ có mì gói, quả thật không ỏn tí nào. Vi Vân ngồi im trên ghế xem hoạt hình bạch tuyết, từ lúc về đây cô không nói một lời, luôn chỉ có hai vẻ mặt: một là khóc , hai là băng ở bắc cực.

Nhưng nhìn vẻ mặt cô mỗi khi cô nhìn anh là dường như anh hiểu cô đang muốn nói gì.

Đun sôi nồi nước lên,anh thả mì,đập thêm quả trứng khuấy đều. Nhìn nồi mì, anh ngán ngẩm. Đồ ăn nhà hàng nổi tiếng nhất thành phố lại chẳng nuốt được,mì này liệu có nuốt trôi không.

Kéo ghế cho Vi Vân ngồi xuống ,anh đặt một bát con mì trước mặt cô, nhìn cô với vẻ mặt thương:

-Chịu khó ăn một chút đi, đừng có nôn ra nữa, anh thực sự không biết phải làm thế nào đâu

Vi Vân dùng đũa cuộn mấy sợi mì nhỏ cho vào miệng, nhìn cô mà Hạo Minh nuốt nước bọt hồi hộp. Thật ra thì anh cũng đang rất đói, anh toát mồ hôi lạnh. Hạo Minh sững sờ khi thấy cô ăn một cách ngon lành, khuôn mặt còn tỏ ra dễ chịu. Hạo Minh thở một hơi dài nhẹ lòng, anh cũng ngồi xuống tự thưởng cho mình một tô mì cùng hăng. Bất ngờ Vi Vân kéo tô mì của anh về phía mình,,giờ anh cũng đang rất mệt nên không tranh cãi với cô, anh xua tay:

-Muốn ăn nữa hả, được rồi,em cứ ăn đi. Nhanh nhé , anh buồn ngủ lắm rồi

Đột nhiên chuông cửa reo lên ầm ỉ,tiếng còi xe inh ỏi nhần diên cuồng. Vi Vân buông đũa nhìn anh đầy vẻ ngạc nhiên. Biết là bọn Hiếu Sinh đến, anh vội đưa Vi Vân lên phòng, kéo cô ngồi xuống giường:

-Ngồi im đây, nghe chưa, anh xuống nhà chút rồi anh lên liền. Nhớ nhé, ngồi im đợi anh

Anh xuống nhà mở cổng, bọn Hiếu Sinh đem bia rượu đồ nhậu ừa vào, anh đứng cản:

-Hôm nay tao mệt,bọn bay về đi,hôm khác tổ chức

Hiếu Sinh cười lớn vỗ vai, nhìn đồng túi đồ trên tay:

-Đã mua rồi thì phải đánh chén chứ, mày mệt hả? tin sốc à nha. Lần đầu tiên Tường Hạo Minh nói mệt. ha..ha

Hạo Minh cau mày, nói nghiêm túc như ra lệnh:

-Tao bảo rồi, hôm khác là hôm khác, đừng lèo nhèo, tiền đồ này tao trả. Ok?

Hiếu Sinh nhăn trán:

-Sao tự dưng lại lạnh lùng với anh em thế

Đột nhiên đèn trong nhà bị tắt ngúm, mất điện rồi.

Một tiếng hét long trời xé tan bóng tối tĩnh mịch, bọn bạn anh ngơ ngác không biết tiếng hét phát ra từ đâu.

Hạo Minh đơ người trong giây lát rồi vội vàng cầm điện thoại soi đường chạy lên phòng.

Vi Vân ngồi ở góc tường , ôm mặt nức nở. Anh từ từ tiến tới,cúi người ôm lấy cô.

-Đừng sợ, có anh ở đây rồi.

Bóng đèn sáng trở lại,Hạo Minh buông người cô,lấy tay lau nước mắt cho cô,cốc nhẹ vào trán cô:

-Sao lại trẻ con thế, không được khóc nữa,nghe chưa. Mà sao em lại hét lên, em sợ tối hả?

Vi Vân khẽ gật đầu, người cô vẫn run run, anh kéo cô đứng dậy. Tiếng của Hiếu Sinh từ dưới nhà vọng lên:

-Hạo Minh, chuyện gì vậy mày, mày giấu người yêu trong nhà phải không?...ha ha...

-Bọn quý...anh lắm bả chữ thề trong miệng. Hạo Minh đội tóc giả cho cô,khoác thêm cái áo khoác mỏng ở ngoài rồi kéo cô xuống nhà.

Nhiều người quá, khiến cô sợ hãi mà bầu chặt tay áo anh. Hạo Minh trấn an:

-Đừng lo, họ là bạn của anh

Wow...wow, bọn đàn em của Hạo Minh chết sững khi nhìn thấy Vi Vân,miệng như trực chờ nổ rã. Quả thật trông cô chẳng khác gì thiên thần,

Hạo Minh chẳng biết sao lại thấy khó chịu khi bọn kia cứ nhìn chăm chăm vào cô.

Bọn nó nhao nhao:

-Người yêu của anh Hạo Minh đây sao?.....uầy..uầy...tách nào anh ý đuổi tụi mình về là phải rồi

Chỉ có mỗi Hiếu Sinh là ngạc nhiên,tự hỏi sao cô ta lại ở đây.

Hạo Minh lên tiếng:

-Đây là Vi Vân,em gái tao đây.chúng bay cảm có linh tinh,ăn đập đây nghe không?

Cả bọn ủa tới kéo người Hạo Minh,làm anh ngạt thở:

-Anh Hạo à,,nhận em làm em rể anh đi. Đại ca có cô em gái xinh như thế,,nhận em đi anh...

-Bọn bay có tránh ra không thì bảo. phiền quá đi...

5. Chương 5

Nghe tiếng quát của anh, bọn bạn cười toe toét sà xuống uống bia.Theo lệnh của anh là không ai được nói tục chửi bậy, không bàn chuyện con trai trước mặt Vi Vân. Uống chán chê lại hò nhau đi đua xe. Trong nhà bấy giờ chỉ có anh, Hiếu Sinh,Vi Vân và 3 người thân thiết nhất trong nhóm.

Hiếu Sinh đã được nghe anh kể chuyện của cô, nhưng không ngờ cô lại sống chung với Hạo Minh trong tình trạng này.chuyện này chỉ hai người biết.

Nhã Bình lên tiếng:

-Anh giấu kĩ thật đấy,quen anh cũng lâu lâu rồi mà giờ em mới biết anh có em gái xinh như này đây.

Hạo Minh thản nhiên,có chút mát mặt,nói:

-Tất nhiên,,,"tại nó mới gặp tai nạn nên trí nhớ bị ảnh hưởng.Não bộ của nó hiện tại như con nít 5 tuổi,,thế nên đừng có làm gì bậy bạ trước mặt nó đấy nha

-Tất nhiên rồi,em gái đại ca cũng là em gái của tụi em, em xin hết mực hầu hạ cưng chiều

Hạo Minh trợn mắt:

-Nói gì ghê vậy tụi bay

Nhã Bình nhan mày:

-Anh không tin à...được,cho anh thấy

Ba tên này đồng loạt đứng dậy,tiến lại gần Vi Vân . Cô sợ hãi quay sang nhìn Hạo Minh,anh cười gật đầu cô mới yên tâm.

Nhã Bình dẹo mồm:

-Em gái,,,"đã quá nửa đêm rồi,để bọn anh đưa em về phòng ngủ. Mai còn phải đi học đấy

Vi Vân không đáp lại lời họ, vô thức mà đứng lùi lại không cho ba tên kia chạm vào người. Hạo Minh thấy thế liền đứng lên vươn vai bảo ba tên sắc lang này:

-Nếu ngủ ở đây thì gọi cho ba mẹ đi, tao cũng buồn ngủ rồi,tao lên phòng ngủ đây,

Anh dịu dàng đỡ cô ,để cô tựa vào người anh bước đi.

Ba tên ngạc nhiên,,,"tròn mắt khó tin,:

-Hạo Minh,,,"ca ca bị khùng hả? lần đầu tiên thấy cậu ta ần cần với một đứa con gái. Chắc người em gái này phải đặc biệt lắm đây

Hiếu Sinh nạt nộ:

-Thắc mắc cái gì,mau đi ngủ đi, sáng mai còn đi học

Vi Vân không thể rời anh,anh đành kê hai giường sát vào nhau,mỗi người coi như ai nằm giường lấy.

Đến giờ anh thấy mọi thứ xảy ra quá nhanh. Nhưng khi ở bên Vi Vân,anh lại cảm thấy rất thân thiết. Giống như có sợi dây vô hình nào đó cột chặt họ lại với nhau,mãi mãi không muốn tách ra.

Từ vụ mất điện ban nãy,,,"cô phải để đèn sáng cả đêm,làm anh không tài nào chớp mắt nổi.

Anh lại không thể nhúc nhích bởi một tay cô đang ôm chặt người anh, tiếng thở của cô vang lên khẽ khẽ, đều đều.

Anh khẽ nhích người ra, định xuống giường đi vệ sinh.

Tay vừa chạm nắm cửa thì anh cảm thấy như có đôi mắt đang nhìn chằm chằm từ sau lưng anh. Bất giác quay lại thì Vi Vân đang mở mắt nhìn anh chằm chằm,, đôi môi như sắp mếu.

Hạo Minh giờ tay:

-Anh thề, anh chỉ đi vệ sinh một chút thôi, anh quay lại liền

Vi Vân đưa mắt về phía đồng hồ treo tường, anh hiểu, anh gật đầu với cô:

-Đợi anh năm phút.

Vi Vân không nhúc nhích gì cho tới khi anh quay trở lại, nhìn cô, thực sự anh không biết anh đang dính vào chuyện gì thế này.

Anh đắp chăn cho cô,, mà tắc lưỡi ‘ 17 năm sống trên đời, lần đầu tiên bị con gái dắt mũi’.

Anh ngủ nhưng cô thức, cô lặng im ngắm anh ngủ, thật sự vẫn rất đẹp như lần đầu cô trông thấy anh ở bệnh viện.

Bây giờ sáng, anh chuẩn bị đồ cho cô em gái buổi đầu đi học, cô chẳng khác gì một búp bê di động cả, vừa xuống nhà thì Nhã Bình đã nhao lên:

-Đưa em gái đi học thôi nào...

Hạo Minh bật cười:

-Cái bọn này..

Trên đường đi, Hạo Minh chở cô đi học bằng xe gắn máy của anh, anh nói chậm để cô nhớ hết những việc cần làm khi ở lớp. Việc làm quen với bạn bè, dù là nam hay nữ đều phải hỏi ý kiến của anh, vì nhà họ Tường giàu có, không ít kẻ lợi dụng hãm hại. Anh là con trai, cũng đã lăn lộn nên không lo, giờ có thêm cô rồi mà anh lại không thể ở cạnh cô 24/24 được. Cô phải học cách tự bảo vệ mình khi không có anh ở bên.

Lượn xe vào trường, con trai con gái đều dồn ra hết hành lang ném cho Vi Vân những cái ánh mắt ghen tị và tò mò. Anh nhẹ nhàng đeo ba lô lên vai cho cô, rồi hôn nhẹ lên trán:

-Anh sẽ qua lớp em lúc ra chơi, ở yên trong lớp, đừng chạy linh tinh

Hành động thân mật của hai người giữa sân trường làm học sinh nháo nhào. Họ cứ ngỡ Vi Vân là bồ của anh. Anh nắm tay cô dắt vào hành lang, tuyên bố:

-Đây là em gái tôi, có gì xin ọi người giúp đỡ..

Hạo Minh tháo chiếc đồng hồ trên tay anh đeo vào tay cho cô, chỉ đúng số 9, rằng anh sẽ quay lại gặp cô.

Bọn con gái xô lại làm quen cô, rồi dẫn cô lên lớp.

Cô khẽ liếc nhìn Hạo Minh, Hạo Minh cười gật đầu, chỉ vậy thôi là cô an tâm, sẽ không có nguy hiểm nào cả.

Đó là niềm tin anh trao cho cô.

6. Chương 6

Lớp học của cô kết thúc sớm hơn 20 phút. Trong lớp cô lại không thể nói chuyện, cái gì cũng lạ lẫm. Mắt cô cứ nhìn chằm chằm vào mặt đồng hồ, mãi vẫn đến 9 h. Vi Vân đứng dậy, cô muốn gặp anh, giờ thì cô đang rất nhớ anh. Cô xuống dãy hành lang, ngó vào từng lớp để tìm anh, Vẫn không thấy, lớp này cũng không thấy..

Sao lại không thấy anh

..

Một người động nhẹ vào vai cô, cô giật mình quay lại. Bất gặp một nụ cười rất dễ thương, hẳn ta nói:

-Em tìm Hạo Minh phải không? cậu ấy vừa chạy đi đâu đó, chắc sẽ về liền thôi. Nghe nói em là em gái của Hạo Minh phải không? Em tên là gì vậy?

Người con trai này tên là Thừa Công, đối thủ trên đường đua của Hạo Minh. Thừa Công nhìn Vi Vân mà ánh mắt thể hiện ý đồ đều đặn, Thừa Công muốn chiếm lĩnh cô gái bé nhỏ này, Thừa Công muốn chọc tức Hạo Minh.

Nhưng tiếc cho anh là Vi Vân chẳng có thái độ gì, cô nhìn Thừa Công chăm chăm, dò xét. Cứ đứng im như thế mà nhìn khiến cho Thừa Công phải quay mặt ra chỗ khác. Thừa Công là một hotboy đẹp trai nhà giàu chẳng kém gì Hạo Minh, nhưng phong thái lại kém Hạo Minh một bậc. Bị cô chiếu tướng như thế,, mặt Thừa Công đỏ lên,, trong đầu anh nghĩ cô đang bị tâm thần mới vậy.

Thật ra cô đang nghĩ xem đây có phải là bạn của Hạo Minh, cô nghiêng đầu, hỏi:

-Anh là bạn của Hạo Minh hả?

-à...ờ....

Bây giờ cô nghĩ Thừa Công cũng giống như Nhã Bình và Hiếu Sinh thôi nên bắt giác cười nhẹ.

Nụ cười trên đôi môi phút hồng ửng khiến Thừa Công ngẩn một vài giây. Vi Vân giống như thiên thần đi lạc vậy.

Hạo Minh bực bội vì không tìm thấy Vi Vân, anh nghe mọi người nói rằng cô đi tìm anh.

Anh đi nhanh xuống hành lang cuối thì gặp đúng lúc cô đang cười với Thừa Công-kẻ mà anh ghét nhất. Khuôn mặt anh biến sắc, anh tiến lại gần, kéo tay cô đi luôn, không thèm để ý đến tên Thừa Công kia. Đi khuất hành lang, anh mới buông tay cô mà quát:

-Sao em không ngồi im trên lớp

Nét đáng sợ trên khuôn mặt anh, cộng sự nhứt nhối của bàn tay bị bóp chặt. Vi Vân òa khóc, điều này càng làm Hạo Minh tức tối, không thể chịu nổi tiếng khóc của cô, anh tức giận bỏ đi.

Nhã Bình từ xa chạy lại, cản anh:

-Đi đâu vậy, Vi Vân đang..

-Tránh ra.

Bộ mặt quỷ dữ của anh làm Nhã Bình bắt giác đứng bên cạnh để anh đi.

Hạo Minh nổ máy phóng vụt ra khỏi trường, mất dạng sau cánh cổng.

Còn vẫn đứng giữa sân òa khóc cho đến khi Nhã Bình kéo cô ngồi xuống ghế đá, tỉ tê:

-Thôi „đừng khóc, Hạo Minh hét bực mình là sẽ cười trở lại thôi. Anh ấy sẽ mau chóng quay lại đón em mà... ngoan..

Nhã Bình lau nước mắt cho cô, anh dỗ dành:

-Em ngồi đây, anh đi lấy khăn ướt lau mặt cho em

Nhã Bình chạy vụt đi, cô đưa mắt dõi theo rồi quay ra hướng cổng, nơi Hạo Minh phóng đi.

Cô đứng dậy, chạy vụt ra khỏi cổng.

Đi được một quãng cô mới ngừng lại nhận ra mình không hề biết gì về nơi này. Cô muốn gặp anh ngay bây giờ, cô trực trào khóc.

Bỗng có tiếng mô tô ở đằng sau vang lên, cứ ngỡ là anh, cô quay lại nhưng không phải, mà là chàng trai với nụ cười tươi rói-Thừa Công.

-Để anh đưa em đi tìm Hạo Minh.

Vi Vân thoáng suy nghĩ rồi gật đầu, lúc lên xe Thừa Công lại nói:

-Minh đang giận, chắc giờ này chưa gặp được đâu. Anh đưa em đi chơi một lát rồi đưa em gặp nha.

Chẳng biết Vi Vân có đồng ý hay không. Thừa Công lượn một vòng ra công viên, tất cả đều xa lạ với cô, mới lạ, kích thích trí tò mò của cô.

Hắn cầm tay cô dẫn cô đi mua kem, vị lạnh của kem khiến cô cảm thấy dễ chịu.

Cô quay ra nhìn Thừa Công, Thừa Công nghiêng đầu cười rất dễ thương. Thừa Công kéo cô đi tàu hỏa siêu tốc vì 90% con gái sẽ hét lên sợ hãi mà bám áo anh.

Kết quả lại ngược lại, rất thảm bại, Vi Vân cười tươi rói khi bước xuống dù cô hơi chóng mặt. Còn Thừa Công nôn thối nôn tháo. Các cô gái đi lại xung quanh nhìn Thừa Công rồi lắc đầu. Mặt Thừa Công đỏ rần rần. Thừa Công tức tối lôi cô vào nhà ma hồng lấy lại danh dự.

Vừa bước vào nhà, tiếng nhạc kì quái vang lên làm hắn thấy rờn rợn. Ánh đèn nhấp nháy làm Vi Vân thấy khó chịu, cô muốn đi ra khỏi đây, bỗng có một bàn tay nhớp nhúa lạnh ngắt nắm lấy cổ chân cô, cô chỉ thấy chân buồn buồn chứ chẳng có cảm giác gì khác, đèn phụt tắt, cái bóng trắng lập lòe vụt qua. Thừa Công khiếp hãi cầm cổ tay cô chạy ra khỏi đó. Vi Vân vô tình dẫm vào bàn tay người giả ma khiến người giả ma cũng hét toáng lên.

Hai tiếng hét vang vọng khắp ngôi nhà ma...

7. Chương 7

Cảm nhận ánh nắng chói chang ở bên ngoài Thừa Công mới buông tay cô mà thở hắt hển. Vi Vân bỗng thấy ghét con người này, bởi Thừa Công không cho cô cảm thấy có chút an toàn nào.

Thừa Công đưa mắt nhìn Vi Vân, nét mặt cô thản nhiên có chút thờ ơ với anh. Thừa Công bỗng thấy hắn thật sự mất mặt, thấp kém trước cô.

Thừa Công nhả mặt,,hắn chở cô tới ăn trưa ở một nhà hàng lớn gần công viên.

Thừa Công sợ cô cười chê, nên gọi toàn bộ món đắt tiền bày biện trước mắt cô. Nhưng làm chuyện đó trước mắt cô cũng vô ích, cô không thể hiểu, cũng không thể ăn được mấy đồ ăn như thế.

Bởi bây giờ cô cho vào miệng là nôn ngay ra. Dù Thừa Công nói thế nào cô cũng không chịu ăn. Hắn cảm giác cô gái này có gì đó rất lạ, từ lúc gặp anh cô chỉ nói đúng một câu, nét mặt thản nhiên gần như bất cần đời, điều này rất giống Hạo Minh.

Thừa Công không thể không cảm thán hai anh em này, hắn thấy bực mình.

Người phục vụ đẩy bàn thức ăn chứa đầy những thức ăn cho khách, trên đó có chứa hai ly rượu whisky. Thừa Công đặt một ly trước mặt cô một ly, bảo cô:

-uống thử đi.

Vi Vân nhìn hắn rồi không ngần ngại đưa lên miệng uống, mùi vị quả thật rất ngon.

Cô đang lưu giữ vị này trong miệng để Hạo Minh sau này làm cho cô. Nhớ tới Hạo Minh, cô liền đẩy ghế đứng dậy, nói với Thừa Công:

-Đi gặp Hạo Minh.

Thừa Công cười:

-Ăn xong đi đã

Mặt cô đỏ lên tức giận, sự biến thiên trên khuôn mặt cô có sức biểu cảm rất lớn, khiến Thừa Công nhả mặt phải đứng dậy.

Nhã Bình từ căng tin chạy ra nhưng không thấy cô đâu, hốt hoảng gọi vội cho Hạo Minh nhưng Hạo Minh tắt máy, Nhã Bình vội lấy xe phóng đi tìm, đến 2 giờ chiều Hạo Minh mới bật máy, nghe tin cô mất tích mà anh hoảng sợ, sai người đi tìm, dù có phải lật tung trường học cũng phải tìm cho bằng được.

Nhưng đều không thấy

Đứng trước tốp xe của mình, Hạo Minh ra lệnh:

-Dù phải lật tung cái thành phố này lên cũng phải tìm cho ra người. rõ chưa?

-Vâng, anh.

Tiếng xe máy nổ vang động cả một dãy nhà nhưng rồi bỗng dưng im bật, vì có một chiếc mô tô phóng đến. Mà từ trên xe, Vi Vân bước xuống, cô tháo mũ bảo hiểm trả lại Thừa Công.

Mọi người ngạc nhiên nhìn nhau. Hạo Minh đưa mắt nhìn cô rồi lại nhìn Thừa Công, trong ánh mắt anh có ngọn lửa đang cháy dữ dội.

Chính điều này làm Thừa Công thích thú, hắn nói bằng cái giọng nhừa nhựa:

-Trả lại cho anh cô em gái yêu quý đấy, tôi thề là chưa làm gì cô ấy đâu

Hạo Minh mặt tím rím, anh đến túm cổ áo hắn lôi xuống khỏi xe, Thừa Công lãnh luôn một quả đấm vào mặt, ngã xuống đường.

Tiếng đấm của Hạo Minh vang lên dồn dập, Vi Vân nheo mắt khó hiểu, cô tiến lại gần kéo vai Hạo Minh về phía sau, cản anh đánh Thừa Công.

Tất cả đều không nghĩ cô sẽ làm vậy.

Vi Vân giơ tay đỡ Thừa Công đứng dậy, Thừa Công dù bị đánh rất đau nhưng hắn cảm thấy vô cùng sung sướng bởi chỉ cần thế này thôi thì Hạo Minh cũng đã đủ tức chết rồi.

Hạo Minh quả thật sững sờ, anh nhìn cô với ánh mắt thất vọng. Anh đứng lùi lại, lùi lại, leo lên xe, nổ máy rồi phóng vụt đi.

Vi Vân thấy lòng mình ghen lại.

Tất nhiên anh và mọi người biết cô vốn không hiểu được những gì cô đang làm, nhưng anh vẫn thấy rất giận cô, bản thân không kìm nén được mà nổi giận.

Thừa Công ăn no đòn trận nữa rồi ra về, hắn làm gì dám phản kháng, đơn giản vì kinh doanh của nhà hắn phải phụ thuộc vào nhà họ Tường mà lại huynh hoàng ta là đại gia.

Hạo Minh bỏ đi, chỉ còn lại Nhã Bình và Hiếu Sinh, hai anh đưa cô vào nhà, kể cho cô nhiều chuyện trước đây của Hạo Minh và Thừa Công.

Vi Vân không hiểu được nhiều nhưng cô vẫn chăm chú nghe và nhớ.

Hiếu Sinh hỏi cô:

-Em có thương anh Hạo Minh không?

Vi Vân nhìn anh gật đầu.

Hiếu Sinh hỏi tiếp:

-Vậy những người Hạo Minh ghét em có ghét không?

Cô gật đầu:

-Gét.

-Những hành động của em vừa rồi đã làm tổn thương Hạo Minh, em biết tổn thương là gì không?

-Em không.

-Nó giống như cơn đau đầu của em vậy, em phải uống thuốc mới khỏi,,nhưng tổn thương của Hạo Minh không có thuốc để chữa khỏi

Vi Vân nhăn trán suy nghĩ:

-Vây có nghĩa là anh Hạo Minh sẽ ốm nặng

Hiếu Sinh bật cười,gật đầu.

Vi Vân thấy trống ngực đập thành thịch,cái ý nghĩ rằng Hạo Minh sẽ bị ốm nặng làm cô không chịu đựng được.

Cô đứng vụt dậy định ra ngoài thì Hiếu Sinh cản cô,Hiếu Sinh biết cô muốn đi tìm Hạo Minh. Nhưng anh muốn để Hạo Minh tĩnh tâm một chút đã.

Nhưng Vi Vân bỗng òa khóc. Hai người dỗi dành mãi đều không được,đành phải chờ cô đi đến chỗ Hạo Minh.

Trời bên ngoài, không khí đã xuống,gió rất lạnh.Vi Vân ngồi đằng sau mô tô để Hiếu Sinh chở đến một quán bar.

Tiếng nhạc đinh tai nhức óc làm cô nhức nhối,sợ hãi. Hiếu Sinh cầm tay cô,dắt cô vào trong:

-Yên tâm, Hạo Minh đang ở bên trong.

Cô không nghe rõ,nhưng có thể hiểu sơ sơ Hiếu Sinh đang trấn an mình, cô gật đầu.

Đây là quán bar anh với bạn hay đến,quả thật Hạo Minh đang uống say bí tỉ gục trên bàn. Hiếu Sinh lay anh dậy,anh khè khà mở mắt. Đáp lại ánh mắt đầy vẻ hối lỗi của Vi Vân là vẻ tức giận của anh, anh vung tay ra bộ chẳng cần gì cả. Hơi rượu nồng nàn. Việc cô cười với hắn,điều hắn đứng dậy ủa về trong trí nhớ anh,lòng anh lại ngùn ngụt lửa.

Hạo Minh đưa bàn tay xiết chặt cổ cô,càng ngày càng chặt,cô thấy khó thở,nhưng không phản kháng.

Hiếu Sinh sững sốt,vội gỡ tay anh:

-Mày điên à,muốn Vi Vân ngạt chết sao hả? buông mau

Hạo Minh không lên tiếng,sự im lặng của anh làm không khí trở nên ngột ngạt,,người ta đã để ý câu chuyện của đại thiếu gia .

Đột nhiên cơn đau đầu của Vi Vân kéo đến,cô vô thức đưa tay lên đầu,vò một cách đau đớn. Khuôn mặt cô biến sắc,trắng bệch dưới ánh đèn nhấp nháy. Đó là biểu hiện của việc cô sắp không chịu được thêm giây phút nào nữa

Hạo Minh như tỉnh cơn say. Tay anh run run buông lỏng rồi rơi thõng xuống. Người Vi Vân mềm nhũn ngất lịm dưới sàn. Hiếu Sinh rít lên:

-Mày điên rồi

Hiếu Sinh bế xốc cô ra ngoài đón taxi đến bệnh viện. Hiếu Sinh không ngừng cầu nguyện hi vọng cô không sao nếu không anh sẽ day dứt chết mất.

Hạo Minh vẫn còn sững sờ đứng trong quán bar,anh quả thật quá ngu xuẩn. Anh quỳ gối xuống sàn,nước mắt rơi,cay đắng.

Vi Vân được chuyển về phòng hồi sức,cũng là lúc Hạo Minh chạy đến trong tình trạng gà mờ. Hiếu Sinh không nhận được mà tưởng cho anh một quả vào mặt.

Tay nắm, miệng chữ:

-Mày có điên không,mày suýt giết chết cô ấy đấy.

Hạo Minh vò đầu bứt tai,:

-Lúc đấy tao không kìm chế được,,,

Hiếu Sinh gật đầu:

-Rồi, không cần giải thích nữa, mau vào nom cô ấy đi

Hạo Minh bước đi thì Hiếu Sinh gọi giật lại:

-Điện thoại của cô ấy tao để trong ngăn kéo của mày.

-Điện thoại nào ?

-Trong vụ tai nạn, có người đã nhặt được. Trong đấy có thông tin mày cần biết đấy.

-được rồi, cảm ơn mày

Hiếu Sinh đi khuất, anh bước vào trong phòng, khuôn mặt nhợt nhạt của cô làm anh đau lòng, anh thực sự hận bản thân mình. Chỉ cần một chút nữa thôi, không biết chuyện gì xảy ra.

Hạo Minh cầm lấy đôi tay nhỏ bé của cô, hôn nhẹ lên đó.

Thoáng trong lớp áo bệnh nhân, những vằn đỏ trên cổ hiện lên đầy xót xa.

-Anh xin lỗi, từ nay anh không làm như thế nữa, tha thứ cho anh nha

Vi Vân như mộng vào trong kí ức. Hình ảnh mờ nhạt của ba mẹ, rồi ông bà cứ xuất hiện trong đầu, có cả hình ảnh một người con trai nữa.

Nhưng không xác định được, cô giật mình hét lên. Hạo Minh thấy cô tỉnh nhưng thấy cô hét lên, anh hoảng sợ giật mình:

-Vi Vân,

Vi Vân toát mồ hôi nhìn anh, hơi thở cô dịu lại, cô ôm chầm lấy anh, mà thủ thủ:

-Đừng ôm nhá, không muốn Hạo Minh ôm đâu

Hạo Minh ôm lấy cô, siết chặt, anh gật đầu.

8. Chương 8

Từ sau lần đó, anh tự nhủ phải có trách nhiệm với cô, Vi Vân không ăn được đồ ăn ngoài nên anh sẽ học nấu ăn. Sau mỗi buổi học, về nhà là anh đeo tạp dề cầm sách học nấu ăn. Để thay đổi khẩu vị và chất dinh dưỡng anh phải thay đổi món liên tục, học thuần thục các món trong sách. Vi Vân rất thông minh, cô có thể nhớ được tất cả những gì cần lưu ý mà anh nói, chỉ cần anh hướng dẫn một lần là cô có thể nhớ được, làm được mọi thứ trong nhà. Kể cả chiếc điện thoại phức tạp nhất mới ra, cô vẫn có thể sử dụng mà không gặp khó khăn gì.

Vi Vân bị ảnh hưởng khi xem nhiều phim, cô học nữ chính chụp ảnh anh, mọi lúc mọi nơi mọi thời điểm. Trong sổ ảnh có những bức ảnh độc nhất mà chỉ cô mới chụp được. Những món ăn anh làm, chỉ có mình cô được nếm thử và ăn chúng. Vì thế ngay lúc này đây Hiếu Sinh và Nhã Bình đang năn nỉ cô để được ăn thử. Nhã Bình kéo tay cô:

-Em gái à, em cũng phải cho tụi anh hưởng thụ chút chứ, em sao cứ giũa khư khư ấy vậy

Vi Vân lắc đầu:

-Anh hỏi Hạo Minh ấy.

Nhã Bình lén lút nhìn Hạo Minh rồi nói nhỏ với cô:

-Chỉ cần em đồng ý thì Hạo Minh lỡ từ chối sao?

Vi Vân nhìn Hạo Minh,, Hạo Minh đang rán bánh, trên mặt anh còn dính cả bột mì, cô bắt giác mỉm cười. Nụ cười nhẹ nhàng như gió trên khuôn mặt rất xinh đẹp. Nhã Bình thấy mình choáng váng, hic hic vài cái rồi nói:

-Vi Vân à,,em muốn đánh cắp trái tim anh không?

Hạo Minh vịn nhỏ bếp rồi ra ngoài, anh nhìn Nhã Bình rồi nói:

-Lại nói linh tinh gì đấy hả?

-Đâu có nói gì đâu. Mà nấu xong rồi hả? ăn thôi

Hạo Minh chặn đường:

-Tao chỉ nấu cho Vân thôi, chúng bay ra ngoài mà ăn

Hiếu Sinh nhìn nhận sự thay đổi của bạn mình, cậu không biết là Hạo Minh gặp được Vi Vân là tốt hay xấu, không biết chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai đây.

Vi Vân cười ,cô nói:

-Để mọi người thử đồ ăn anh nấu đi mà

Chẳng biết Hạo Minh nói gì, hai người đã lao vào bàn ăn rồi,,háo hức như thế kia mà.

Ngồi trên bàn ăn mà Hiếu Sinh thần thờ, Hạo Minh nhăn mày:

-Ăn đi chứ, hay chê đồ ăn tao nấu.

Hiếu Sinh gấp đồ ăn vào bát:

-Mày nghĩ tao khách sáo hả,,ha ha,,

Thật ra là Hiếu Sinh đang nghĩ về tương lai của anh em hờ nhà kia, vì bây giờ hạnh phúc, tương lai sẽ đắng cay lắm đây

Nhã Bình cười toe,, nói chuyện với Vi Vân:

-Em gái sướng nhá, được anh trai cưng như vậy, vì em mà trở thành đàn ông nội trợ gia đình

Hạo Minh cắt ngang:

-Nói nhiều thế, tí nữa dọn bàn ăn rồi rửa bát xong mới được đi nghỉ đấy

Nhã Bình nhăn nhó:

-Kìa anh.

Ai cũng phải bật cười. Nhã Bình đúng là khóc không nổi.

Sau bữa ăn tối Hạo Minh đưa cô lên phòng, mấy người bạn của anh mò đến chơi, ai cũng thắc mắc là anh em thôi mà, có cần phải chăm sóc chu đáo vậy không, có chút thái quá.

Mùa đông đã đến, gió thổi mạnh vào ô cửa kính, Vi Vân vẫn chưa muốn ngủ, cô ngồi xem ti vi. Mà chính vì chương trình ti vi chết tiệt mà giờ đây anh đang ngồi đan khăn cho cô.

Đường đường là một đại thiếu gia, ra ngoài phong lưu nhưng về đến nhà lại chìm ngẫm trước cô, mà tình nguyện bị chìm ấy chứ.

Anh giờ mới biết mình đa chức năng, phơi đồ, nấu ăn, dọn nhà, kiêm sai vặt, bác sĩ của cô. Chưa bao giờ anh nghĩ bị cô thu phục dễ dàng như thế, quả thật là mất hết phong độ rồi.

Phụ nữ, là động vật quá nguy hiểm.

Trời chuyển mưa to, bỗng có tiếng sấm làm cô sợ hãi hét lên, cô ôm lấy anh, nhất quyết không buông.

Hạo Minh để cô sát vào người mình, vỗ về:

-Không sao đâu, mau uống thuốc rồi đi ngủ nào

Cô không thể nuốt được viên thuốc, nên anh phải nghiền ra thành bột, tối nào cũng cho Vi Vân uống thuốc, thật là khổ sở. Nhiều lần quần áo anh dính đầy những thứ cô nôn ra.

Giờ thì đã quen hơn rồi. Anh bịt mũi cho cô uống một hơi liền.

Vi Vân nhăn nhó, khổ sở. Nhưng cũng rất nghe lời uống cạn.

Hạo Minh để lại chiếc đèn ngủ để chiếu sáng thôi, Vi Vân vẫn không chịu buông anh ra nên hai người đành phải đẩy giường sát nhau để ngủ. Vi Vân không hiểu anh em là phải như thế nào, cô theo cảm giác áp áp mà ôm anh ngủ, ngủ ngoan lành.

Hạo Minh nghe tiếng thở đều đều của cô, anh mới bắt đầu thở mạnh hơn. Vì khi nằm cạnh cô thế này tim anh lại đập thình thịch một cách khó hiểu. Khuôn mặt hai người rất sát nhau. Hạo Minh ngắm mọi đường nét trên khuôn mặt cô một cách chăm chú.

Điểm dừng của ánh mắt là đôi môi phớt hồng của cô. Anh nhắm mắt đặt lên đó một nụ hôn nhẹ nhàng và nhanh chóng. Anh không muốn cô bị thứ giắc, thế nhưng Vi Vân cảm nhận được nó, sự khác biệt đối với nụ hôn chúc ngủ ngon hay đi học. Dù không mở mắt ra nhưng tim cô đang đập rộn ràng, nó rất đặc biệt.

Sáng dậy, trời tạnh mưa từ lúc nào. Căn nhà vẫn yên ắng. Hiếu Sinh gỡ chân mấy thằng bạn ra khỏi người mình, anh định đi xuống làm đồ ăn sáng dưới nhà. Lúc đi qua phòng Hạo Minh, cậu dừng lại và mở cánh cửa. Cảnh tượng cậu nghĩ là mình không nên nhìn. Hạo Minh và Vi Vân ôm nhau ngủ. Nhã Bình lúi lúi mấy tên ra khỏi phòng. Nghe tiếng động, cậu đóng cửa lại.

-Hiếu Minh, làm gì vậy?

Nhã Bình ngái ngủ hỏi.

-À. A định gọi nhưng họ đang ngủ.

-Gọi họ dậy đi. Vi Vân sẽ muộn học đấy. Để em gọi cho.

Cả đám lại nhao lên đòi xông vào phòng. Cậu hốt hoảng đưa tay chặn cánh cửa lại. Mình cậu gần như là không thể khống chế được. Cậu vừa hét vừa đập tay vào cửa gọi:

-Hạo Minh, dậy đi. Hạo Minh.

Tiếng ồn làm Hạo Minh tỉnh dậy. Vi Vân cũng ngái ngủ đứng lên, chỉ tay về phía cửa ngạc nhiên. Tiếng gọi của Hiếu Sinh làm cậu giật mình, hiểu ngay ra vấn đề. Anh kéo lại chiếc giường như cũ. Thấy bộ dạng anh như vậy, cô cũng lơ mơ hiểu. Gấp chăn lại gọn gàng, anh vuốt tóc ra mở cửa.

Rầm...huych. Hiếu Sinh đứng tựa cửa, bất ngờ anh mở cửa ra. Mất thế, cậu ngã rầm xuống sàn, đè lên người Hạo Minh. Cả đám đang bầu vào Hạo Minh cũng mất đà ngã luôn. Chết chòng lên. Vi Vân vừa cười vừa điu từng người đứng dậy. Hạo Minh mặt tím rìm, ê ẩm đứng dậy quát:

-Sáng sớm bọn bay bị dow hết à.

Dường như chẳng ai quan tâm đến sự tức tối của anh.

9. Chương 9

Họ cười, kéo Vi Vân xuống nhà: -Em gái cưng, anh làm đồ ăn sáng cho em nhé.

Chỉ còn lại Hiếu Sinh và Hạo Minh trên phòng. Cậu đứng tựa cửa, lúi ra điều thuốc để hút. Cậu bắt đầu nói:

-Tao mở cửa vô tình nhìn thấy cảnh mà và Vi Vân...

-.....

-Hiện giờ bọn mà là anh em, nhờ ai nhìn thấy thì sao?

-Tao sẽ cẩn thận hơn. Cảm ơn mày. Nhưng...

-Nhưng sao?

-Thôi, xuống nhà đi.

Hiếu Sinh cũng có vẻ lơ mơ đoán ra cái “nhưng” của anh. Cậu cũng không nói gì thêm, chỉ khoác vai thẳng bạn xuống nhà. Việc tên Thừa Công, Hạo Minh không để hấn có bất kì cơ hội nào để tiếp xúc với cô. Vi Vân hiện tại được biết như có trí thông minh siêu đẳng. Khuôn mặt thiên thần, nên nhanh chóng nổi tiếng. Đến lớp, cô ngồi một mình bàn cuối cùng. Đang nghĩ xem tối nay bắt Hạo Minh nấu món gì, thì một tên mang bó hoa hồng trong tay tiến lại gần.

Anh ta là Vũ Nam-chuyển đến đây hôm qua. Thế nhưng với vẻ đẹp trai của mình, anh đang làm thổn thức bao nhiêu trái tim cô gái. Vừa vào lớp, anh đã chú ý ngay đến cô, đây là điều dễ hiểu. Thế nhưng, Vũ Nam thấy cô gái này rất giống một người-người bạn mất tích năm tháng trước. Càng nhìn lại càng giống, thế nhưng cô ấy lại tên là Tường Vi Vân-con gái của tập đoàn lớn nhất nước. Anh nghĩ thật khó để hiểu sự trùng hợp này. Thế nên...

-Tôi có thể làm quen với bạn được không?

Bó hoa hồng được đưa ra trước mặt cô. Đám con gái ồ lên chờ đợi. Thế nhưng trong đầu của Vi Vân vẫn đang quay mòng mòng, “hay là mì nhỉ? Thôi, hôm qua ăn rồi. Sườn xào thì sao? Không ổn lắm, hôm trước Hạo Minh làm món này bị cháy mà...không phản ứng. Vũ Nam nói lại lần nữa, anh đang rất kiên nhẫn:

-Mình làm quen nhé?

Vi Vân thấy bức bối vì có người cắt ngang dòng suy nghĩ của mình. Cô đang ngồi chống cằm, tay cầm bút chì. Không thêm để ý, cô dùng cây bút chì đẩy nhẹ bó hoa sang một bên, rồi nói:

-No.

Con gái lại hô ầm ĩ. Sự từ chối thản nhiên làm anh thất sắc cộng xấu hổ. Đẹp trai ngời ngời thế này, nhưng đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn lấy một lần đã từ chối rồi. Hiện tại thì hấn chưa bị ai từ chối bao giờ. Trong lòng hấn đang ngàn ngụt lửa giận, nhưng sợ làm mất hình ảnh đẹp trai của mình. Hấn nở nụ cười gượng gạo:

-Không sao, mình sẽ sớm trở thành bạn của nhau thôi mà.

Tan học, bao ánh mắt của tụi con gái nhìn lên sau lưng Vi Vân, cô còn nghe thấy mấy từ như: chảnh quá, kênh kiệu, phù thủy..

Vi Vân không hiểu, cô tắc lưỡi mặc kệ, có gì về hỏi anh sau.

-Hừ.... Vi Vân giật mình quay lại, là Nhã Bình, cu cậu cười tươi rồi xách cặp cho cô:

-Này Vân, đi ăn kem đi

-Còn Hạo Minh

-yên tâm, anh ấy sẽ về sau. Anh sẽ nhắn tin cho Hạo Minh thông báo

Nhã Bình cười toe kéo cô lên xe mình, lượn một vòng thật hoành tráng quanh cổng trường rồi phóng vụt đi. Hai người dừng lại ở một quán nhỏ ven đường rồi gọi 4 hũ kem liền.

Vi Vân ăn rất nhiều, Nhã Bình nhăn mặt:

-Em ăn ít thôi, kéo đau họng là Hạo Minh giết anh đấy

-Hạo Minh không đánh e, sao em phải sợ chứ

Nhã Bình xoa xù đầu cô,

-Em đúng là bị chiều đến hư rồi

Vi Vân bỗng nhớ ra chuyện ở trường, cô hỏi anh:

-Kiêu với chảnh là gì vậy?

Nhã Bình gãi gãi đầu:

-Sao lại hỏi vậy? ai nói với em thế hả?

-Vâng, là người trong lớp nói

Nhã Bình xua tay:

-Là khen e đấy,đừng bận tâm

Vi vân cười:

-Em cũng nghĩ là họ khen em

Nhã Bình nghe cô nói thế, cũng bó tay luôn. Hai người bước ra khỏi quán đã là một tiếng đồng hồ sau.

Vi Vân đụng vô một người thanh niên khi bước ra cửa,cô hơi cúi đầu tỏ vẻ xin lỗi. Nhã Bình định kéo cô đi thì bị 2 tên thanh niên đó chặn lại:

-Nhìn em này có vẻ ngon nhỉ, đi chơi với anh đi cưng

Nhã Bình không quan tâm tới chúng,anh cầm cổ tay cô kéo đi,nhưng hai tên kia lại chặn anh lại,cầm cổ áo Nhã Bình :

-oắt con này,dám tranh hàng anh đây chọn à

Vi Vân thấy khó chịu vì cảnh này, dám cầm cổ áo Nhã Bình, Nhã Bình đang định phản công thì Vi Vân giật tay ra khỏi tay anh.

Đôi tay nhỏ bé của cô xốc lại cổ áo tên đang cầm Nhã Bình,cô ra lệnh cho gã:

-Bỏ tay cậu ấy ra

-Cô em này,ghê thiệt đấy..ha ha..

Vi Vân cau mày,tiếng rắc nhẹ vang lên. Bàn tay của gã bị cô bẻ ngược về phía sau. Tay còn lại của gã vùng lên định đánh cô thì Vi Vân bắt được,cô quật tay hất ra đằng sau đẩy hất ra phía đường. Chiếc xe tải phanh gấp. Gã đứng hình,,,trên trên không nhúc nhích. Tên còn lại thấy vậy liền xông vào, cô nhảy lên đập thẳng vô bụng hắn,ngã chao đảo.

Hắn dè nhìn cô,rồi nhanh chóng đưa tên bạn gã đang trên trời chạy mất.

Vi Vân quay sang Nhã Bình,nở nụ cười nhìn anh. Nhã Bình cũng đang đứng hình nhìn cô, anh lắp bắp mãi không thốt ra lời. Một cô gái thiên thần nhìn yếu ớt mà lại có những động tác mạnh mẽ và chuẩn xác như vậy,thật hiếm thấy . Anh không tin vào mắt mình nữa.

-Em có biết em vừa làm gì không?

-Là hắn dám quất anh mà,mà em chỉ vùng tay vùng chân là gã bỏ chạy rồi

Nhã Bình thần thờ đến tận khi về nhà, rất nhiều anh em trong hội đua đang tụ họp ở đây,cô chạy lại ôm lấy cánh tay anh,còn Nhã Bình bước đi như cái xác không hồn. Hiếu Sinh ngạc nhiên:

-Này, mày sao thế?

-Em...Em...

Nhã Bình chạy lại ôm Hạo Minh,nói gấp gáp:

-Anh ơi cho em làm em kể anh đi. Cô ấy là người em tìm kiếm bấy lâu nay..

Hạo Minh nhìn Nhã Bình khó hiểu:

-Thằng này bị sao vậy?

Cả đám quay ra nhìn Vi Vân,cô lắc đầu biểu thị không biết.

Nhã Bình mơ màng kể lại chuyện vừa rồi,cô chẳng quan tâm ngồi nhấm nháp bánh trứng. Lúc Nhã Bình kết thúc câu chuyện,cũng là lúc mọi người đồng loạt quay ra nhìn cô. Thấy ai cũng nhìn mình,cô chớp chớp mắt nhìn Hạo Minh,Hạo Minh phân trần:

-Vi Vân từng học rồi, chắc thấy khó chịu nên ra tay mà không biết thôi.

-Nhưng cô ấy bị mất trí nhớ mà

Hạo Minh đưa mắt nhìn:

-Nhưng nào bộ em tao vẫn ghi nhớ,chẳng qua là không biết bản thân đang làm gì thôi. Không thắc mắc nữa..

Từ ngày Vi Vân ở đây,những cuộc đua xe cùng nhau cứ giãn dần. Chủ yếu là đi học rồi về nhà chém chuyện. Đôi khi cả nhóm ngựa quen đường cũ,lại lượn vài vòng thành phố trong lúc Vi Vân đang trong tiết học. Bây giờ thì mấy tên trong lớp cũng bám sống nhà anh.

Trong lúc chờ Vi Vân thay đồ đi ngủ,anh và Hiếu Sinh nói chuyện. Hiếu Sinh hút thuốc phì phèo ngoài ban công,vừa nói với Hạo Minh:

-Tao nghĩ cô ấy sẽ sớm nhớ ra thôi,như hôm nay chẳng hạn.

Hạo Minh thở dài:

-sẽ có lúc phải đối mặt thôi,,,,tao cũng không nói trước được điều gì

Hạo Minh về phòng,Vi Vân vẫn ở trong phòng tắm.

Anh thay đồ ở ngoài,chiếc áo vừa rơi xuống sàn thì Vi Vân đi ra, cô chết sững nhìn tấm lưng rộng,chắc chắn.Nghe tiếng cửa anh quay lại nhìn cô, nhưng không chú ý đến đôi mắt có tia sững sốt của cô.Anh cười:

-Sao thế,mau ngủ đi,muộn rồi

Cô gật đầu,đã bao lần ôm anh ngủ không cảm thấy gì,,sao hôm nay trống ngực cô lại đập thành thịch vậy chứ. Cô thấy rất khó chịu,,mà không biết tại sao. Cô nhìn anh chăm chú,,khuôn mặt anh sát gần mặt cô,cô đang ghi nhớ từng đường nét một của anh. Hạo Minh bỗng mở mắt nhìn cô:

-Này,ngủ đi,đừng nhìn anh như thế chứ

-Anh, em có ảnh hồi nhỏ không?

Hạo Minh bất ngờ,anh đang suy nghĩ nên trả lời sao đây.Mắt Vi Vân sáng lấp lánh chờ anh trả lời. Anh đáp :

-Có, nhiều lắm. Hồi bé em hư lắm

Vi Vân cóc một cái:

-Anh mới là hư này,bị mẹ đuổi ra khỏi nhà ấy

-Ai bảo anh bị đuổi hả?

Hạo Minh trừng mắt, cô lè lưỡi,rồi trườn chần kín đầu. Hạo Minh kéo chăn xuống:

-Này, không trả lời anh hả,dậy mau

Vi Vân mặc kệ,,tim cô cứ đập thành thịch như này thì cô biết phải làm sao. Trần trọc lăm cô mới ngủ được.

Nghe tiếng thở của cô đều đều,Hạo Minh mới khẽ kéo chăn cô xuống,đặt lên trán một nụ hôn.

10. Chương 10

Cộc..cộc..tiếng Nhã Bình vang lên lạnh lạnh:-Em gái, mau dậy đi học thôi

Vi Vân mở mắt,,anh đã dậy từ lúc nào đấy,đang nhìn cô,ánh mắt anh tràn ngập chiều chuộng. Tiếng cô nhỏ nhẹ:

-Anh.

-ừ

-Hôm nay nghỉ học nhé,đến đó chán lắm

-Em muốn làm gì hôm nay

-Về nhà nha,xem ảnh hồi bé

Ảnh mắt anh bỗng tối sầm lại. Nếu mẹ anh ở nhà thì còn có cách,chứ bây giờ...

-Để lần sau nha,hôm nay anh dẫn em đi ăn kem ở một nơi,rất ngon

-kìa anh,,,

-để hôm khác,,không nói nhiều nữa

Cô ngồi bật dậy, tay vò chần vẻ khó chịu. Anh thở dài bước xuống giường ,đẩy hai cái giường tách ra,rồi mở cửa,nếu không Nhã Bình đập nát cánh cửa mất. Nhã Bình mặt cười cười bước vào. Nhưng mặt Vi Vân làm anh khó hiểu:

-Sao vậy em gái?ai bắt nạt em

-Là Hạo Minh đó

Nhã Bình suy xét:

-Minh nó chiều em nhất,sao lại bắt nạt em được

Cô nói nhỏ vào tai Nhã Bình,,cậu gật đầu:

-oki,anh đưa em về

Hạo Minh từ phòng vệ sinh đi ra,tóc ướt rũ xuống. Chiếc áo trắng,không cài cúc ngực để lộ vẻ nam tính cuốn hút. Vi Vân có chút đỏ mặt, Nhã Bình cau mày:

-Thật ghen tị với sắc đẹp của mày nha

-Sắc đẹp,mày làm như tao là con gái không bằng

Nhã Nam nhún vai:

-Sao mày lại chưa có bạn gái nhỉ?

-Chưa tới lúc thôi

Khi nói câu này,Hạo Minh vô thức nhìn Vi Vân.

Nhã Nam chép miệng:

-Hay mày là gay ,đẹp như vậy mà bị gay thì hơi bị tiếc đó nha

Hạo Minh tổng cổ tên lẩm bẩm điều này ra khỏi phòng, để cho Vi Vân còn thay đồ .

Nhã Bình với Vi Vân ăn sáng với tâm trạng phờn khác thường. Hiếu Sinh lấy dưa gồ vào đầu hai đứa:

-Hai đứa hôm nay bị sao vậy?

Nhã Bình cười toe:

-không có gì nha,

Hạo Minh có vẻ không quan tâm lắm,anh chăm chú vào màn hình ti vi xem tin thời sự.

Vi Vân cũng ngẩng lên xem,cô reo lên:

-Ma ma kìa

Màn hình chiếu song song hai hình ảnh, một bên là ba mẹ Hạo Minh, một bên là vợ chồng chủ tịch Dương Tín. Tin đưa là ” hai tập đoàn đang tranh nhau dự án sân golf lớn;;

Vi Vân bỗng thấy cặp vợ chồng kia quen mắt,,cảm giác rất thân thuộc,dường như cô đã gặp họ ở đâu đó rồi. Cô nhúu mày vì đầu tự dưng nhức nhối khó tả.

Hiếu Sinh thấy biểu hiện cô lạ,,anh nhìn kĩ vợ chồng kia trên màn hình,mặt tối lại, anh tắt phụt ti vi:

-Tập trung ăn đi.

Hạo Minh nhăn mày:

-Sao lại tắt đi

-Không xem nữa,nếu ăn xong rồi thì đi học thôi

Vi Vân ra sức gạt đầu, kéo Nhã Bình.

Cô hào hứng kêu Hạo Minh:

-Anh, Nhã Bình sẽ đưa em đi ăn kem,anh yên tâm

Không để anh kịp dặn dò thêm,cô kéo Nhã Bình đi luôn.

Hiếu Sinh ngồi cùng Hạo Minh ở phòng khách, Hạo Minh nhìn cậu:

-Nói đi,sao vừa nãy lại như vậy?

Hiếu Sinh nhìn anh trần trối:

-Mày chưa xem cái điện thoại tao bảo à?

-Tao chưa,sao vậy

-Xem đi rồi hiểu,tao đi lượn đây

Hiếu Sinh đội mũ bảo hiểm,cậu ngẩng lên nhìn trời,hi vọng mọi chuyện không quá tệ.

Nhã Bình đứng trước một cái cổng cao của khu biệt thự,anh bảo cô:

-Vào đi

-Còn anh

-lượn một chút sẽ quay lại,,,"có gì sẽ gọi cho em

-ok

Người quản gia thoáng bối rối rồi nhanh chóng dẫn cô vào nhà. Vẫn như lần đầu cô bước chân vào đây. Cảm giác lạ lẫm khi bước lên nền gạch chéo. Mình đã sống 17 năm ở đây sao? Lạ thật. Người quản gia nhận điện thoại từ bảo vệ, hơi bối rối nói:

-Cô chủ có thể tự đi không? Tôi có việc phải làm chút. Thật ra là nếu...

-Không sao, bà cứ đi. Tôi có thể tự đi một mình.

-Cảm ơn cô chủ.

Một phút sau, cô đã không thấy bóng dáng người quản gia đâu cả. Cô cứ bước thẳng theo con đường lát gạch. Đâu đâu cũng thấy người làm lau chùi. Họ nhìn cô rồi quay nhanh vào làm việc của mình.

Đi qua phòng khách, cô không nhớ phòng mình ở đâu. Nhìn toàn bộ căn phòng, cô ngạc nhiên khi không thấy ảnh của mình. Chỉ có ba người, có một tốp người làm túm tụm nói chuyện. Cô tiến lại gần, nhỏ nhẹ:

-Xin lỗi.

-Em muốn hỏi ai? Mà em là ai?

Một chị nhanh nhẩu hỏi. Thoáng sững sờ :

-Ồ....

Bộ óc thông minh thiết lập trật tự, cô hỏi dè chừng :

-Chị làm ở đây bao nhiêu tuần ạ ?

-Em hỏi gì kì vậy ? Sao lại tuần ? Chị làm ở đây 6-7 năm rồi đấy.

-6-7 năm mà không biết em là ai sao ?

-Em là bạn cậu chủ à ? Cậu Hạo Minh không ở đây đâu, cậu ở riêng rồi.

Mặt Vi Vân có chút thất thần, cô quay lại thì gặp quản gia, bà ta vội vã :

-Xin lỗi tiểu thư.

-Đưa tôi lên phòng.

-Dạ.

Chiếc thang máy được lắp trong nhà, phục vụ cho việc đi lại.

-Bà làm ở đây được bao lâu rồi ?

-Mấy chục năm rồi, từ lúc xây dựng nhà này. Đứng trước cánh cửa, bà ta khẽ cúi đầu :

-Phòng cô chủ đây.

-Bà đi làm việc đi, không cần nữa.

-Vâng, có gì cô cứ gọi.

Đợi bà ta đi khuất, cô đẩy cửa bước vào. Mọi thứ vẫn như lần đầu tiên bước vào. Rộng rãi và sạch sẽ, mọi thứ vẫn còn mới tinh, từ tủ quần áo cho đến các vật trong phòng. Cô lắc đầu vì những điều mình đang nghĩ...

11. Chương 11

Cô bước trên hành lang rồi mở cửa vào một phòng. Có lẽ đây là phòng anh. Ít đồ đạc, trên bàn kê cạnh giường chỉ có mỗi khung ảnh của ba người họ. Cô nắm chặt tay :

-Thật ra mình có phải là con của họ không ?

Ý chí thôi thúc cô phải tìm câu trả lời, cô bước ra khỏi phòng anh, vào một phòng rộng rãi và sang trọng hơn. Trên tường đóng khung ảnh cưới bằng vàng của bố mẹ, hẳn đây là phòng ngủ của họ. Khá nhiều ảnh, nhưng cô dừng lại ở một bức. Đứa bé sơ sinh nằm trong nôi ngủ ngon lành :

-Hay là mình nhỉ ?

Cô vào gian phòng ở cuối hành lang. Những chồng sách được dựng, sắp xếp khá ngăn nắp. Lượn qua những giá cao ngất ngưỡng, cô dừng lại ở một giá thấp, nơi những đĩa nhựa, đĩa phim và những cuốn sổ nhỏ được sắp gọn.

Dưới cùng của cửa chồng có một cuốn album gia đình lớn. Cô ngồi thu chân mở từng trang. Càng về cuối cô càng thấy tức giận, khuôn mặt trắng hồng giờ tím rím.

Cô dừng lại. Ở bức tranh sơ sinh thu nhỏ giống trong phòng ngủ của ba mẹ. Đứa trẻ giống thiên thần quá. Cô lôi nó ra khỏi tờ áo mưa kẹ, lật sau bức ảnh :

-Trường Hạo Minh, 2 tháng tuổi. Tại sao căn nhà này dường như không hề có sự xuất hiện của mình, mình chưa hề tồn tại ở đây.

Tiếng chuông tin nhắn vang lên trong ba lô. Cô tháo cặp ra trước ngực. Tin nhắn của Nhã Bình: “Đang ở cổng nè, về thôi. Muộn rồi”

Bỏ bức ảnh vào trong cặp. Tiện tay, cô cầm mấy cuốn băng đề năm 98, 99- gần với năm sinh của cô, vào trong cặp. Cô bước ra ngoài, xuống đến tầng một, cô gặp người quản gia:

-Cô chủ, cô chue về sao?

Mấy người giúp việc khi nãy té xỉu, cô chủ sao?

Vi Vân gật đầu rồi bước nhanh ra cổng. Nhã Bình đưa tay ra, cậu cầm một cái túi:

-Kem nè.

-Ừ.

Cô vòng chân ngồi lên xe, Nhã Bình vừa ngân nga điệu nhạc vừa nổ máy.

-Thu nhập nhiều không?

-Nhiều.

Giọng điệu nghe nặng trĩu làn Nhã Bình ngạc nhiên.

-Có gì không vui sao.

-Khi thấy khó chịu, anh thường đi đâu?

-Biển, nghe tiếng sóng vỗ vào bờ.

-Biển ở đâu đẹp nhất.

-Anh cũng không biết nữa, cũng giống nhau, mà em hỏi vậy làm chi?

-Không có gì đâu.

Từ lúc ấy, Vi Vân không nói thêm lời nào. Những điều hôm nay cô nghe được thật là khó hiểu. Tại sao lại như vậy? Có nên hỏi Hạo Minh không? Sao anh gia đình lại không có cô?

Cô bước thẳng lên phòng, khóa chặt cửa. Nhã Bình khó hiểu, bình thường về nhà là quần lấy Hạo Minh. Sao hôm nay... lạ thật. Lúc về nhà kia đã có chuyện gì chẳng? Bữa trưa đến. Mọi người đã ngồi vào bàn ăn nhưng vẫn không thấy Vi Vân xuống.

Hạo Minh bước chậm rãi lên lầu, ngạc nhiên vì cửa bị khóa.

-Con bé này, đang làm gì vậy? Vi Vân mở cửa ra cho anh.

Cạch. Vi Vân bước ra nhìn xoáy vào đôi mắt nâu của anh. Giọng thờ ơ:

-Chuyện gì vậy?

-Em định không ăn trưa sao, cô bé.

-Ăn...ăn chứ.

Vi Vân bước qua anh, đi thẳng xuống dưới nhà. Anh cũng không hiểu, liền bước theo luôn. Trong suốt bữa ăn, cô chẳng nói câu nào. Ai cũng cau mày nhìn nhau.

-Em sao vậy, đồ ăn không hợp à?

Hạo Minh lo lắng.

-Không, em ăn xong rồi. Em lên phòng đây.

Đợi Vi Vân lên lầu. Ánh mắt tóe lửa của Hạo Minh đổ dồn vào Nhã Bình.

-Hôm nay, hai đứa có chuyện gì à?

-Không có, em cũng không hiểu.

-Có giấu tao chuyện gì không? Hôm nay hai đứa đi đâu.

-Ăn kem thôi.

-Ăn ở đâu?

-Có cần hỏi cặn kẽ vậy không? Xong rồi. Tao lên phòng đây, mệt mảy quá.

Ánh mắt anh chạm vào sự sắc lẻm trong ánh mắt của Hiếu Sinh. Anh đứng dậy, lên phòng. Vi Vân nằm xem ti vi. Cậu ngồi xuống giường mình.

-Có gì không vui à? Hay giận anh không đưa em về nhà xem ảnh. Để khi nào mẹ về, anh đưa em đi là được mà.

-Cho em tiền.

Anh nhăn mày, nhìn cô chăm chăm:

-Em muốn mau gì, anh đưa em đi.

-Bảo đưa em tiền cơ mà?

Cô gất lên.

Thái độ của cô làm anh khó chịu, ánh mắt kiên định của cô nhìn xoáy vào anh. Im lặng một lúc, anh đứng dậy lấy ví:

-Tiền mặt hay thẻ?

-Tiền mặt.

Đổ lên bàn 5 triệu và tấm thẻ. Anh bước ra ngoài. Để vào trong ba lô chiếc máy tính xách tay, cô thay bộ quần áo dài rồi lên xuống nhà. Dắt xe máy của Nhã Bình ra khỏi cổng một đoạn, cô mới nổ máy.

Mùa đông, gió thổi từng đợt lạnh, ánh nắng trở nên nhàn nhạt đến khó chịu. Giữa trưa, một cô gái phóng xe nhẹ nhàng lướt trên đường phố. Theo chỉ dẫn trên điện thoại. Biển theo tưởng tượng của cô chỉ là nước màu xanh. Rộng hơn hồ, sông của thành phố.

Dừng lại ở trạm đỗ xăng, cô mua thêm vài thứ ăn nhẹ.

-Có kem không?

-Ở đâu không bán kem đâu.

-Lấy cho cháu thùng mì tôm.

-Cả thùng sao?

-Thì năm gói đi.

Ấn không vừa ba lô, cô đành mua hai gói.

-Bao nhiêu vậy.

-10 ngàn.

-10 ngàn à? Cô rút trong ba lô tờ 500 ngàn đưa trả. Nói ngập ngừng:

-Đồng này đủ chưa ạ?

Người bán hàng tròn mắt ngạc nhiên nhìn cô như sinh vật lạ. Thấy thế, cô đeo ba lô lên vai, lượn xe phóng mất dạng. Cô nói nhỏ:

-Người gì mà kì lạ.

Xế chiều, cô đặt chân lên bờ cát của biển. Mùa đông, mặt trời thường tối nhanh hơn, gió thổi từng đợt mạnh và hơi lạnh. Bàn chân trần dễ từng đợt sóng dội vào...dễ chịu. Biển khá vắng do thời tiết lạnh. Trên bờ chỉ có cô.

-AAAAAA.....

Cô hét lên- thoải mái thiệt. Cô đâu biết rằng ở nhà, Nhã Bình lẫn Hiếu Sinh toát hết mồ hôi hột vì không thấy cô đâu. Hạo Minh không liên lạc được.

Trong phòng anh, tại khu biệt thự. Khuôn mặt thanh tú của chàng trai đánh tím rím khi nhìn vào bức ảnh lưu trong máy của Vi Vân. Hóa ra, chủ tịch tập đoàn Dương Tín lại là ba mẹ của Vi Vân, người mà đang cạnh tranh dự án sân golf với gia đình anh.

-Giờ thì anh mới biết tại sao Hiếu Sinh tắt tivi ban sáng. Sự thật không ngờ đến.

Nhiều tấm Vi Vân cười rất tươi, khuôn mặt anh lại chuyển sang tái mét vì bức ảnh này chụp cảnh cô và một người con trai khác đang kiss. Máy chụp cuộc gọi nhờ đến từ một số. Hộp thư thoại lưu đầy tin nhắn mới “Thảo Trang, anh xin lỗi.”

-Hóa ra cô ấy tên Thảo Trang.

Anh bỏ chiếc điện thoại vào túi áo, rồi bước ra xe. Người quản gia đi theo sau chào. Định hỏi anh chuyện ban sáng tiểu thư đến, nhưng anh đã nổ máy phóng đi.

-Sao? Vi Vân mất tích ư?

Anh đã hét lên trong điện thoại khi nghe Hiếu Sinh nói. Cậu phóng không biết trời trăng gì để về đến nhà. Từ khi Vi Vân đến đây, anh mất đi hoàn toàn vẻ điềm tĩnh của thiếu gia ngày trước.

-Sao lại như thế? Dù phải lật tung cái thành phố này lên cũng phải tìm được Vân.

Hiếu Sinh dự đoán:

-Mày bình tĩnh đi, cô ấy không có ở trong thành phố. Bọn đưa xe đã tìm hết rồi.

-Vậy Vi Vân có thể đi đâu?

Nhã Bình từ ngoài đi vào:

-Cô ấy đi bằng xe máy của mình.

Ba chàng trai vò đầu, Nhã Bình cau mày:

-Nhưng cô ấy đâu biết đi xe máy.

-Biết IQ của Vân bao nhiêu không?

Hạo Minh tức tối.

-Ban trưa tao có đưa tiền cho bé, tự dưng hôm nay hỏi tiền. Tao đã thấy lạ rồi, laptop của tao nhỏ cũng mang đi. Nhã Bình, sáng nay đã đi đâu?

Nhã Bình không thể dấu được nữa:

-Sáng nay, tao chở Vi Vân về nhà ba mẹ mày, nhỏ bảo muốn xem ảnh hồi nhỏ.

-Sao cơ?

Bầu trời tối đêm, Vi Vân rải chân cho từng đợt sóng cuốn vào. Đặt trên đùi nhỏ là laptop, cô cẩn thận đưa từng cuốn băng vào ổ. Màn đêm tĩnh mịch, ngoài tiếng sóng còn có ánh sáng hắt ra từ màn hình, tiếng cười.

Cuốn băng được quay năm 98, khi đó cô đã sinh được 2 năm nhưng từ đầu đến cuối không có gì liên quan đến cô cả. Cuốn băng thứ hai được quay ở năm sau nữa. Nhưng...

12. Chương 12

Chiếc laptop được đóng lại, làm sao để diễn tả cảm giác lúc này...bóng tối như nuốt trọn cô gái bé nhỏ trên bờ biển. Tiếng sóng vỗ đập vào mỏm đá tạo nên bản nhạc do dương, réo rắt. Cô mở điện thoại, biết bao cuộc gọi của Hạo Minh, Nhã Bình, Hiếu Sinh.

Cô đứng dậy đi trên bờ cát. Cô khóc... cô đưa tay lên vuốt nước.

-Đây là nước mắt sao? Mặn...

Cô bấm điện thoại cho Nhã Bình.

Nhã Bình tròn mắt khi nhìn thấy màn hình hiện lên tên Vi Vân. Máy người gọi cô mãi không được, tay cậu run run. Hạo Minh lồng lộn muốn nghe nhưng Hiếu Sinh bật loa to rồi nói anh im lặng cho Nhã Bình nghe máy.

-Vi Vân, Nhã Bình đây.

-Mình thấy khó chịu quá...

Giọng cô ghen ngào, giọng Nhã Bình dịu lại :

-Cậu khóc à ?

-Ừ...giờ mới biết, nước mắt mặn lắm...

Tim Minh Hạo thất lại. Hiếu Sinh đưa mắt ra hiệu.

-Giờ cậu đang ở đâu?

-Mình cũng không biết...thực sự mình là ai..?

Sáu con mắt nhìn nhau, nhưng câu nói ấy mỗi người hiểu theo cách riêng của mình. Tiếng Vi Vân đứt quãng trong điện thoại.

-Nhã Bình này...cậu nghe nhé.

Trên bờ biển, cô gái vươn cánh tay ra hướng biển. Tiếng sóng biển ca nhẹ nhàng vỗ vào bờ được thu vào điện thoại. Nhã Bình chết lặng, cậu nói run run:

-Mình đến chỗ cậu nhé!

-Không, cậu đến, Hạ Minh cũng sẽ đến. Mình ở một mình được mà, sáng mai mình sẽ về. Tiếng hát thật là hay phải không? Bye cậu...tút...tút...

Nhã Bình thần thờ ngồi xuống ghế.

-Hạo Minh, nói cho tao biết chuyện mày đang giấu đi.

-Tao muốn gặp Vi Vân, cô ấy đang ở đâu?

-Vi Vân không muốn gặp mày.

-Nói cho tao.

Anh hét lên, sự tức giận dâng đầy trong lòng. Anhs mắt như thiêu dụi Nhã Bình. Hiếu Sinh đứng dậy, lắc lư chiếc chìa khóa ô tô.

-Hai đứa bay, đi thôi, định đánh nhau à? Để Vi Vân một mình không lo sao ? Nhã Bình, bọn tao hứa chỉ nhìn để bảo vệ cô ấy từ xa thôi.

Hiếu Sinh dừng xe trên bờ biển ở một quãng xa. Màn đêm huyền bí bao trùm, không có chút ánh sáng, không một bóng người. Ba người nhìn nhau trên xe.

-Mày chắc chắn cô ấy ở đây không, Nhã Bình. Chẳng thấy ma nào cả.

Hạo Minh nóng lòng.

-Cô ấy sợ bóng tối, chắc không ở đây đâu.

Nhã Bình cau mày:

-Đi xe máy, chỉ có ở đây gần nhất, biển khá yên tĩnh. Trong điện thoại không có chút ồn ào, chắc chắn là ở đây.

Không thể chịu được nữa, Hạo Minh nhảy xuống xe. Nhã Bình muốn xuống, nhưng Hiếu Sinh ngăn lại:

-Đừng. Để Hạo Minh tự đi.

-Hai người họ có chuyện gì vậy?

-Tao buồn ngủ quá. Haizz...

-Sao lúc nào hai bọn bay cũng giấu tao vậy

Anh chạy như điên trên bờ biển dài. Gió biển thổi lạnh. Màn đêm ôm lấy con người cô độc. Anh dừng lại thở dốc, chân đạp hất tung nước biển.

-Có lẽ cô ấy không có ở đây

Đột nhiên từ xa một bóng người tiến lại, có vật sáng sáng, đúng là màn hình điện thoại trong tay người đó. Vi Vân dừng lại trước anh một đoạn, cô ngồi xuống nền cát, ánh mắt hướng ra phía xa của biển.

Cô gục đầu xuống đầu gối, mái tóc dài bị gió thổi tung ngược về phía sau. Hạo Minh muốn bước đến nhưng chân anh khựng lại, khoảng cách hai người càng ngày càng xa nhau

Trời bắt đầu sáng mờ mờ, có thể nhìn thấy rõ hơn bóng dáng của hai con người. Dù rất gần nhau nhưng không thể đến bên nhau.

Từ xa Nhã Bình lẫn Hiếu Sinh nhìn chăm chăm vào họ. Tim hai người cũng đau nhói lên, họ đã hiểu cảm xúc trong lòng mình và ngày càng thấu hiểu con người của Hiếu Minh.

Vi Vân đứng dậy, cô khoác ba lô trên vai, cô tiến lại gần anh. Ánh mắt chạm nhau, lặng im chỉ nghe tiếng sóng đập vào mỏm đá ồ ạt. Vi Vân gần giọng:

-Thật ra tôi là ai?

Hạo Minh quay người bước về phía xe ô tô. Tim anh đang rỉ máu, nếu từ đầu đón có thể diễn tả nỗi ghen ngào trong anh thì con người sẽ không thể đạt được nỗi đau tột cùng.

-Sao anh không trả lời?

-Em vẫn là em.

-Tôi không phải em gái anh, sao anh lại nói dối tôi. Nếu anh không nói thì thôi, tôi sẽ tự tìm hiểu.

Hạo Minh cười nhạt:

-Chuyện này sẽ rõ ràng trong ngày hôm nay, về nhà thôi, ba mẹ đang bay về nước.

Không khí trong chiếc xe như quả bom nổ chậm. Hạo Minh mặt trắng bệch không chút sắc khí. Họ dừng lại trước ngôi biệt thự rộng lớn. Người hầu xếp dài từ cổng cho đến phòng khách, họ cúi đầu không dám nhìn 4 người bước vào nhà đang mang sát khí giết người nồng nặc.

-Ôi con gái của ta

Bà Tường nhìn thấy Vi Vân, liền mặt mày hớn hở chạy lại ôm, mặc kệ khí băng đang toát ra trên khuôn mặt nhỏ. Cái ôm ấm áp xiết chặt người cô. Vi Vân không thể phủ nhận rằng cô cảm nhận được sự ấm áp của cái ôm này.

Bà Tường nhìn cô đắm chiêu:

-Sao người con lạnh vậy

Giọng cô chẳng có chút cảm xúc:

-Tôi là ai?

Tiếng nói nhỏ nhẹ nhưng làm khuôn mặt ai cũng đành lại.

Mọi người ngồi ở ghế sofa chờ đợi bà lên tiếng. Trong suốt quãng thời gian bà kể lại, Hạo Minh không hề rời khỏi mắt khỏi Vi Vân. Cuối cùng giọng bà tức tưởi đưa ra sổ hộ khẩu.

-Ta đã cho con vào sổ hộ khẩu gia đình. Bây giờ tùy ý con ở lại làm con nuôi ta hay...

Vi Vân lắc đầu:

-Xóa nó đi. Tôi sẽ tự tìm ba mẹ đẻ của mình

-Con... Bà Tường nghẹn ứ ở cổ, không thốt ra hết câu.

Vi Vân đứng dậy, lạnh lùng đi ra, cô đi đến cửa thì nghe tiếng bà tức tưởi, tim cô thất lại.

Ánh mắt Hạo Minh vẫn không rời khỏi người cô, nhưng anh không có quyền níu giữ. Nhã Bình vẫn còn sốc, chết lặng trên ghế.

Vi Vân bước đi và rồi...

13. Chương 13

Cô ngã xuống sàn, tiếng Hạo Minh hét toáng:

-Vi Vân.

Vi Vân ngất lịm dưới sàn. Bà Tường cũng lao đến giọng hốt hoảng:

-Người con bé sao lại lạnh như thế này

Hạo Minh bế người cô đi nhanh ra ô tô. Hiếu Sinh lái xe đến bệnh viện. Cô được đưa vào phòng cấp cứu. Ông bà Tường chạy đến:

-Con bé sao rồi

-Chưa biết được, bác sĩ vẫn khám ở bên trong

Bà Tường nức nở:

-Tại tôi, tại tôi cả, nếu ngay từ đầu tôi nói thẳng ra thì không đến nỗi như thế này

Chồng bà nghiêm mặt quát:

-Bà im đi, khóc lóc thì được cái gì

Hạo Minh hét đập đầu vào tường, lại vung tay đâm loạn xạ. Anh đang tồn tại trong sự dày vò tột độ. Anh cũng không đứng vững may nhờ Hiếu Sinh đỡ lấy anh nếu không anh cũng đã ngã ra sàn rồi.

Bà Tường giờ mới để ý đến anh:

-Con sao vậy? người con nóng quá, con bị sốt rồi

Ông Tường phát cáu :

-Hạo Minh, con vô một phòng nghỉ đi

Hạo Minh lắc đầu:

-Con không sao

Bác sĩ từ trong phòng cấp cứu đi ra, thở phào:

-Cô bé không sao, là do cơ thể yếu nên không thể chịu lạnh trong thời gian dài thôi

Nghe lời bác sĩ nói xong, Hạo Minh ngã xuống, Hiếu Sinh cuống cuồng:

-Hạo Minh, mày sao vậy...Hạo Minh..

Căn phòng vip rộng rãi chứa hai giường bệnh nhân. Ông thường thở dài:

-Hai cái đứa này, sốt cao mà không chịu nói, để đến mức phải ngất thế này

Hai giường được kê cạnh nhau. Hai khuôn mặt nhợt nhạt. Hiếu Sinh khẽ nói:

-Hai bác về nghỉ đi, cháu ở đây rồi

-Lúc hai bác không ở nhà có chuyện xảy ra phải không?

Hiếu Sinh bồng cười nhẹ khi nhìn Hạo Minh. Ông bà Tường nhìn anh, khó hiểu:

-Sao vậy Hiếu Sinh?

Hiếu Sinh ho nhẹ:

-Hạo Minh đã thay đổi rất nhiều kể từ khi Vi Vân đến ở.

Hiếu Sinh kể lại cho ông bà nghe chuyện sinh hoạt của Hạo với Vi Vân. Bà Tường cười rung cả phòng:

-Ha..ha...không ngờ thằng con trai của ta lại làm được như thế. Tốt quá

Ông Tường cũng cười lắc lể:

-Cứ tưởng tượng nó mặc tạp dề là ta không nhận được cười rồi.

Bà bỗng quay sang nhìn chồng:

-Liệu có phải hai đứa...

Rầm..

Cánh cửa phòng bị bật tung ra, ông bà Tường cau mày nhìn đôi vợ chồng kia bước vào. Đó là vợ chồng chủ tịch công ty Dương Tín. Bà Dương mặt mũi tím rím nhìn đứa con rút ruột trên giường:

-Thảo Trang, sao con lại thế này.

Ông Dương mặt hầm hầm:

-Tôi sẽ kiện gia đình các người tội bất cớ

Bà Tường đứng bên chồng, quay lại là một người phụ nữ sắc sảo:

-Ông bà là bố mẹ của Vi Vân sao, ngạc nhiên ha

Bà Tường điềm tĩnh bao nhiêu thì bà Dương lại mất bình tĩnh bấy nhiêu:

-Nó tên là Thảo Trang, ai cho các người tự ý đổi tên nó

Hạo Minh cự mình tỉnh dậy,cau mày không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng anh nhận ra vợ chồng Dương Tín. Chẳng lẽ...

Anh ngồi hẳn dậy, không khí căng thẳng, nhìn sang giường bên cạnh, Vi Vân vẫn chưa tỉnh, anh cất tiếng hỏi:

-Có chuyện gì vậy?

Không ai quan tâm đến câu hỏi của anh. Bà Dương nhìn con gái rồi nói nghiêm túc:

-Tôi sẽ đưa con gái tôi về nhà. Đơn kiện sẽ được gửi ra tòa án.

Vi Vân mở mắt,đầu cô nhúc nhối,cả người khó chịu,theo thói quen cô gọi Hạo Minh:

-Hạo Minh,em khó chịu quá

Thốt ra xong lời này,cô thật hận bản thân,bao lâu cô đã có thói quen cái gì cũng gọi anh.

Thấy con gái đã tỉnh,bà Dương nhẹ lòng:

-Con tỉnh rồi à?

-Bà là ai?

Câu nói lạnh băng của cô cùng vẻ xa lạ khiến mặt bà Dương như dần ra. Bà Tường lên tiếng:

-Có lẽ chúng ta nên ra ngoài nói chuyện,có một số chuyện xảy ra mà ông bà chưa biết.

Bà Dương trầm chừ vài giây,rồi cũng phải đồng ý ra khỏi phòng. Hiếu Sinh cũng theo đó mà ra luôn.

Chỉ còn lại anh và cô,sự ngượng ngập bao trùm,anh giựt dây truyền nước ra,nhìn về phía cô:

-Hai người đó là ba mẹ ruột của em. Họ đến để đưa em về nhà

Vi Vân lục lọi trí nhớ:

-Là họ đang cạnh tranh sân golf?

-đúng vậy

Hạo Minh đứng dậy,

-thật lòng xin lỗi em,chúng ta vốn không có quan hệ gì cả.

Anh bước ra khỏi phòng,hụt hẫng,thất vọng. giá như ngay từ đầu nói ra thì mọi chuyện sẽ không như bây giờ.

Bao ngày qua thực sự anh đã rất hạnh phúc. Giờ thì....

14. Chương 14

Hai cặp vợ chồng từ ngoài đi vào,bà Dung cau mày nhìn bộ dạng phờ phạc của người con trai.-Hạo Minh,sao con không nghỉ đi.Ra đây làm gì?

Hạo Minh bước thẳng,khuôn mặt lạnh tanh không nói thêm lời nào.

Tạm biệt ở đây là có ý tứ gì,chẳng lẽ Hạo Minh sẽ không ở bên cạnh nữa sao?Vi Vân bước ra ngoài cửa sổ thở dài.Ngày tháng ở bên cạnh anh thực sự hạnh phúc.

-Con gái,chúng ta phải về nhà thôi.

Cô nhìn ba mẹ để với ánh mắt xa lạ.Về nhà ư?

Bà Dương cười nhẹ,nói bằng giọng dịu dàng:

-Ta sẽ mời bác sĩ điều trị giúp con nhớ ra.Con đừng lo.

Cô hướng ánh mắt nhìn ông bà Tường,ánh mắt bà Dung chan chứa tình cảm.Bà nói:

-Ta xin lỗi vì nói dối con,nhưng ta thật sự rất thích con. Con nên trở về nhà điều trị. Ta về đây,con hãy nhớ rằng ngôi nhà của ta luôn chào đón con

Ông Tường nắm tay vợ đi ra ngoài.Cảm giác chua xót ngập tràn trong lòng cô,hụt hẫng vô cùng.

Vi Vân xuống giường theo ba mẹ về nhà,nơi cô sinh ra .

-Đây là phòng của con.

Vi Vân đẩy cửa bước vào, căn phòng sạch sẽ và rộng rãi,nhưng xa lạ. Ông bà Dương không làm sao để cô mở miệng,từ lúc trở về cô không nói chuyện,chỉ lẳng lặng làm theo lời ông bà nói mà thôi:

-à Thảo Trang này,tối nay Vũ Nam sẽ đến ăn tối đấy

-Là ai?

-Nó là bạn trai con mà,con không nhớ gì hết sao,hai đứa đã có hôn ước rồi đấy

Vi Vân thờ ơ đáp:

-Thế à.

Cô nằm ngủ đến tận tối thì tỉnh dậy. Người giúp việc giúp cô thay đồ, cô bỗng dưng nghĩ nếu là Hạo Minh làm thì chắc chắn sẽ nhẹ nhàng hơn.

Cô thấy nhớ anh,nhớ kinh khủng.

Cô thở dài,mặc chiếc váy trắng đến đầu gối đi xuống nhà ăn. Vũ Nam đang kể chuyện cười,ai nấy đều cười phá lên vui vẻ. Ông Dương nhìn thấy con gái hào hứng gấp bội,kêu cô:

-Con ngồi xuống đi

Vũ Nam cố tỏ ra ngạc nhiên,nhìn cô nói:

-Vi Vân,anh biết là em mà

Thảo Trang hờ hững nhìn anh ta,rồi ngồi xuống bàn. Cô nếm thức ăn trên bàn rồi lại buông đũa đứng dậy, Vũ Nam cũng kéo ghế đứng dậy:

-Em không ăn sao?

-Khó nuốt.

Cô thấy nhớ Nhã Bình và Hiếu Sinh,nếu là họ bữa ăn sẽ rất hạnh phúc,cô mỉm cười tưởng tượng lại cái cảnh họ tranh nhau ăn thức ăn Hạo Minh nấu.

Cô ngồi trên ban công,để gió lùa vào mái tóc,da thịt cảm nhận cái lạnh thấm thấu, cô nhìn những tấm hình chụp mọi người được lưu trong điện thoại, viền mắt ươn ướt.

-Em sẽ quen dần thôi

Vũ Nam làm cô hơi giật mình ngẩng lên,Vũ Nam ngồi xuống bên cạnh cô,chép miệng thở dài:

-Buồn thật đấy,em chẳng nhớ gì về anh cả

-Không cần thiết.

Vi Vân đáp lạnh lùng,cô ngồi mân mê cái điện thoại,chẳng có ai liên lạc với cô cả,chẳng lẽ họ đã quên cô rồi sao hay tại cô bỏ họ mà đi. Câu hỏi xoáy sâu tâm trí cô,đầu cô lại nhức nhối,cô nhìn Vũ Nam,buông lời:

-Tôi mệt,muốn ngủ. Anh ra ngoài đi.

-Thảo Trang,mẹ đây,con mở cửa cho mẹ đi

Không có tiếng đáp trả lại lời bà,bà vẫn tiếp tục gõ cửa

-Thảo Trang,con đã không ăn uống mấy ngày nay rồi,con mau xuống ăn cho mẹ...Thảo Trang,trả lời mẹ đi

Cô ngồi trên ban công,từ hôm về đây cô thấy thoải mái nhất là được ngồi ở đây,mặc cho gió lạnh,tay cô vẫn nắm chặt chiếc điện thoại. Hai tháng trôi qua rồi,không có một tin tức nào. Cô ngước lên bầu trời đêm sâu thẳm,bỗng có tiếng còi xe rú inh ỏi. Cô cười nhẹ,đây là đoàn đua xe đầu tiên kể từ khi về đây,ánh sáng của những chiếc xe sáng rực cả đoạn đường. Cô thở dài,ngồi co người,ôm đầu gối:

-Không biết họ còn đua xe nhiều không???

Tiếng hét inh ỏi của đám thanh niên,từng chiếc lao vụt đi. chỉ hai phút sau,con đường im ắng trở lại.

Điện thoại của cô bỗng rung lên. Mắt cô sáng lấp lánh:

-Là Nhã Bình

Cô lấy lại nhịp tim,bấm nút nghe:

‘alo’

‘...’

‘sao anh không nói gì’

‘anh đang đứng đối diện nhà em,mau xuống đi’

‘được’

Không kịp thay đồ,cô chạy vội xuống nhà’. Ba mẹ cô vội hét lên:

-Thảo Trang,con đi đâu vậy

Cô,,đã không còn nghe thấy họ nói gì vào lúc này.

Đường vắng vẻ,cô đứng bên này nhìn sang đường bên kia. Nhã Bình giơ tay vẫy,ánh đèn mô tô của cậu soi rõ một góc đường. Không còn gì phải nghĩ ngợi,cô băng qua đường,cũng là lúc tiếng còi xe inh ỏi. Cô quay ngang ra nhìn,chiếc xe lao thẳng về phía cô,ánh sáng đèn pha chói lóa làm cô không thể mở mắt ra được. Cô đưa tay lên che mắt,lần này..tùy số phận.

Két.....tiếng phanh xe kéo dài,dừng trước mũi chân cô. Người lái xe hạ kính cửa,sò đầu ra mắg:

-Diên à, đêm hôm khuya khoát.

Nhã Bình rút tim chạy sang kéo cô vào lề đường, cô mặc anh kéo, không thốt ra được lời nào. Quá đột ngột, cô đứng tim vì sợ hãi. Hình ảnh quá khứ như thước phim trở về, mờ nhạt rồi rõ nét. Cô nhớ chia tay Vũ Nam, đến khúc cua đó....

-Vi Vân, em sao vậy?

-.....

-Nói đi Vi Vân, em thấy trong người không ổn chỗ nào, nói đi, đừng làm anh sợ

Cô nhìn chằm chằm Nhã Bình rồi bất ngờ ôm chầm lấy anh, Nhã Bình bất ngờ, sau thì nở nụ cười tươi rói, Vi Vân ôm chặt:

-Nhớ anh quá, nhớ mọi người quá

-Thôi thôi

Nhã Bình kéo cô về phía xe của anh, rồi đưa cho cô túi kem:

-Mau ăn đi, ngon đấy

Hai người ngồi xuống ghế đá gần đó, Vi Vân nhâm nhi kem lạnh:

-Sao anh lại ở đây?

Nhã Bình xoa đầu cô:

-Anh tham gia đội đua vừa này, ở lại gặp em, sao em gầy đi nhiều vậy. Mọi người nhớ em lắm đấy, bác Tường suy nghĩ chuyện của em đến phát ốm.

Ánh mắt cô trùng xuống:

-Em xin lỗi.

-Hạo Minh, nó cũng...rất nhớ em. Em lên thăm mọi người được không?

-Em...thấy sợ lắm.

-Sợ gì chứ, chúng ta có duyên nên mới gặp nhau. Mọi người đều yêu quý em, em lo lắng cái gì nữa..

Tiếng chuông điện thoại của Nhã Bình reo, anh đứng dậy:

-Giờ anh phải đi rồi, trước khi đi anh muốn nói với em một câu.

Vi Vân tĩnh lặng nhìn anh, chờ anh nói tiếp. Nhã Bình xoa xoa mái tóc của cô, nói:

-Hai gia đình vẫn tốt hơn một, anh đi đây..

Nhã Bình thoáng chốc khuất vào màn đêm, cô thẫn thờ bước vào nhà. Bố mẹ cô lo lắng:

-Con đi đâu vậy, ăn mặc thế này ra ngoài nhỡ cảm lạnh thì sao.

Vi Vân nhìn hai người, cô cúi đầu:

-Bố mẹ, hai người ngủ sớm đi

Cô nói nhanh rồi đi lên phòng, để lại hai người há hốc ngạc nhiên. Bà nhìn chồng:

-Con bé nó vừa nói với chúng ta,, lại còn gọi ba mẹ.

-Con bé vừa gặp ai mà thay đổi dữ vậy..

-Ông hỏi tôi làm sao tôi biết được chứ, thôi mau ngủ thôi.

..

Hai giờ sáng mà cô vẫn chưa ngủ được, cô đứng dậy lấy mấy bộ quần áo cho vào ba lô. Tắm rửa và tiền mặt Hạo Minh đưa vẫn còn giữ, nghĩ lại cô bật cười vì mình quá ngốc.

-500 ngàn cho hai gói mì tôm, mình đúng là phá gia chi tử

Cô khoác ba lô trên vai,rón rén bước xuống nhà,bụng cô bỗng réo lên vì đói.

Cô phải kiếm cái gì ăn đã..

Cô lục tung nhà bếp,thở dài ,kiếm mãi mới thấy mì ăn liền,cô cũng hơi ngạc nhiên,nhà mình mà có mì ăn liền sao. Cô đoán của mấy cô giúp việc thôi.

Cô đun sôi nước,thả mì tôm vào,mùi hương tỏa ra làm cho cái bụng xẹp lép xót xa hơn. Cô vừa thổi vừa ăn sột soạt.

Thật là dễ chịu.

Bỗng tiếng hét của cô giúp việc vang lên:

-Bớ người ta,có trộm...

15. Chương 15

-Con định bỏ trốn sao Thảo Trang,con làm ba mẹ thất vọng quá-Không,con không bỏ trốn

Thảo trang nhìn thẳng mắt hai người,cô nói một cách chậm rãi:

-Thật ra con đã nhớ lại tất cả

Ba mẹ cô vừa mừng lại vừa lo lắng:

-Con nhớ lại tất cả,và rồi muốn lên đó thăm họ sao, ba mẹ không phải ích kỉ,người gây ra tai nạn không phải cậu ta,đáng lẽ ra phải cảm ơn cậu ấy đã không bỏ mặc con. Nhưng con không thể đợi đến sáng rồi đi sao?

Vi Vân cúi đầu:

-Con rất nhớ họ,con không thể, 15 phút nữa có chuyến xe lên đó

Ông nói với con gái:

-Đợi ba mẹ chút

Cô đứng đợi hai người mà sốt ruột,xe sắp chạy rồi,sẽ không còn kịp. Cô nhớ họ,muốn gặp họ ngay bây giờ.

Sự khó chịu ngập tràn,cô định đi thì bố mẹ cô bước xuống,cô ngạc nhiên vì họ cũng thay đồ.

-Đi thôi con gái,ta đã kêu tài xế rồi,chúng ta sẽ đi cùng con,ta không để con nóng lòng chờ đợi như vậy

Tim cô thất lại,ngày trước họ chỉ lo làm ăn đâu có quan tâm đến cô như thế,cô nín lặng với đôi mắt ướt nhòe:

-Con xin lỗi

-Thế Vũ Nam thì sao,con đã nhớ lại

Thảo Trang ái ngại nhìn bố mẹ ,đáp:

-Con...không thích anh ấy

-Hai đứa có hôn ước rồi đấy,đừng có nói linh tinh. Có phải con thích con trai nhà đó không?

Thảo Trang không đáp, nhưng bố mẹ cô cũng đoán được câu trả lời rồi.

Trên xe,cô ngồi tựa vào ghế nhưng không ngủ,đôi mắt cô hướng ra bên ngoài. Ánh đèn chiếu sáng từng đoạn,lòng cô thấp thỏm lo sợ,cô đang nghĩ về Hạo Minh. Nếu bây giờ gặp cô,anh có vui không?

4 tiếng sau,xe đỗ trước cổng ngôi biệt thự. Tâm trạng cô rối bời

Họ được người quản gia dẫn vào phòng khách, bà Tường ôm chặt lấy Vi Vân,vui mừng:

-Sao không bảo ta,ta cho người đi đón

Bà Dương không tỏ ra khó chịu như trước mà nhẹ nhàng đáp,có vài phần thân thiết:

-Nó muốn trốn đi lúc nửa đêm đấy vì nói nhớ mọi người quá.

Bà Tường nói nhỏ vào tai cô:

-Hạo Minh nhớ con lắm đấy,nó ở khu biệt thự phía Tây cùng Nhã Bình, người quản gia sẽ dẫn con đi.

Nhân lúc hai gia đình nói chuyện,cô lên ra sau nhà. Người quản gia dẫn cô đi qua mấy khu vườn,hơi sương vẫn còn chưa tan hết,cảm giác dễ chịu.

Ngôi biệt thự nhỏ hiện ra sau lớp cây,cô quay sang nói:

-Con cảm ơn.con tự vào trong được

-Vâng,thưa cô.

Người quản gia đi rồi,cô nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Căn biệt thự này khá ít đồ đạc,đi sâu vào trong,cô thấy Nhã Bình đầu tóc bù xù vẫn còn mặc nguyên bộ đồ tối qua đang rót nước uống. Hiếu Sinh từ phòng vệ sinh bước ra,còn chưa cài cúc áo,tay còn cầm điều thuốc. Hai người bất ngờ khi nhìn thấy cô.

Vi Vân chạy lại ,ôm chầm hai người:

-Anh,Nhã Bình, Hiếu Sinh.

Giây phút ấy,cả hai đều lạc nhịp. Hiếu Sinh gỡ tay cô,nhìn cô một lượt:

-Sao em lại gầy đi như thế

Nhã Bình vỗ vỗ không kém:

-Em đi từ đêm sao mà đến đc đây+

Vi Vân cười tươi rói:

-Em đi cùng ba mẹ tới đây.

-Giờ họ ở đâu?

-Tòa nhà chính,với bố mẹ Hạo Minh

Vi Vân ngó ngang ngó dọc:

-Anh Hạo Minh đâu?

-Nó ở trong phòng ấy,hôm qua nó uống say bí tỉ

Nhã Bình với Hiếu Sinh biết ý rồi đi,cô cầm tay nắm cửa,tim đập liên hồi, những ngày bên anh cô đều có cảm giác này. Chỉ cần đẩy cửa là cô có thể gặp người cô nhớ phát điên mấy ngày qua.

Nhưng tại sao tay cô lại cứng như vậy,khó khăn như vậy.

Tiếng cửa vắn cách một tiếng,Vi Vân bước vào.

Anh nằm ngang giường,hơi rượu vẫn còn nồng nặc. Khuôn mặt anh xanh xao trắng nhợt,cô thấy tim mình nhói đau,ngồi xuống cạnh giường,cô lặng im ngắm nhìn anh.

-Tên ngốc,

Cô mắng thầm như thế.

Anh tỉnh dậy vì có vật nặng nằm đè lên người mình,anh như không tin vào mắt mình. Vi Vân gối đầu lên người anh ngủ ngon lành,anh không dám cử động vì sợ làm cô thức giấc.

Hạo Minh vuốt nhẹ những sợi tóc của cô,Vi Vân cau mày mở mắt. Anh khẽ cười,gọi cô:

-Vi Vân

-Hạo Minh

Cô nhìn anh,gục đầu vào ngực anh. Hạo Minh cho cô gối đầu lên tay mình,tay kia anh ôm cô.

-Sao em lại ở đây,em có biết anh nhớ em đến mức nào không. Anh sợ em quên hết tháng ngày ta sống cùng nhau

Cô rúc sâu hơn nữa,lọt thỏm trong người anh,khẽ đáp:

-Em cũng nhớ anh lắm,nhớ mọi người lắm. Em nhớ lại tất cả rồi

Hạo Minh ừ hử một tiếng,dù cô nhớ lại thì sao chứ,cô đã quay lại với anh rồi,anh chẳng bận tâm nhiều làm gì nữa.

Khẽ hôn lên trán cô,an nói:

-Vi Vân, anh không muốn làm anh trai em nữa..

Vi Vân ngược nhìn anh,mỉm cười:

-Em cũng không muốn làm em gái anh

Hạo Minh nghe xong ,không ngại ngần mà phủ môi cô bằng nụ hôn của anh,nồng nàn....

Những chuyện sau này,để sau này tính, bây giờ chỉ...có khoảng khắc rung động này mà thôi..

the end

Lời tác giả: Trên đời này ,có những chuyện tưởng chừng như không bao giờ xảy ra mà lại xảy ra. Thế mới nói thứ khó nói nhất là duyên ,thứ khó nắm bắt nhất cũng là duyên. Con người sinh ly tử biệt cũng do một chữ duyên.

Duyên đưa ta đến đâu thì trân trọng tới đó, sống một đời,gặp biết bao nhiêu người,đâu ai biết ai sẽ là định mệnh sẽ đi cùng mình . Thôi thì tặc lưỡi một câu..' vạn sự tùy duyên"

*** Phản hồi bằng cách add face cho tác giả: Dương Liễu Liễu nhé.

chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-trai-bat-dac-di>